

3) ΓΕΝΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ
ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ
ΠΡΟΣΟΧΗ!

why does it hurt
when I pee ???

Η ΖΟΗ ΚΣΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΗ

καλύτερα γιατί είναι
η πρώτη

~~ΠΙΣΤΕΤΕ ΤΗΝ ΕΞΩ!~~

de game

εάν
μεταδίδεται
με το sex

και τη γάμψαν
να τη κάνουν
μικρότερη

με το χέσιμο κοζάνε

πορεία χωρίς αποσείες με

νόημα

VERTIGO

νοεί...), περιορίζοντας την στις ε-κλάμψεις του υποτιθέμενου "αυθό-μητου".
Βαριόμαστε φρικτά να πούμε πε-ρισσότερα, αν και μπορούμε να το κάνουμε. Η διαδήλωση της 18 Οκτωβρίου ενάντια στη συναγωγή των ευρωφασιστών στην Αθήνα έκανε μπαμ από πριν πως θα είναι μια α-κόμα αποτυχημένη και βλακώδης πρωτοβουλία ορισμένων ξεπεσμέ-νων γραφειοκρατικών κύκλων της άκρας αριστεράς. Από κείνους που δεν κάνουν καν το κόπο να σβήσουν τα νεοναζι συνθήματα έξω από το σπίτι τους, από κείνους που δικαιολογούν τον "αριστερό πατριωτισμό". Και φυσικά από κείνους που κλει-σμένοι στα γραφεία τους δεν έχουν

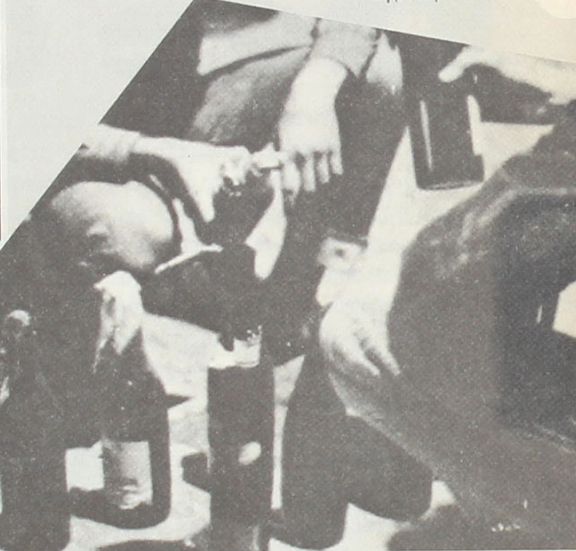
Όταν κάποιος αποφασίζει να οργα-νώσει αντιφασιστική διαδήλωση, ει-δικά ενάντια σε συγκεντρώσεις "κο-ρυφής" των ευρωδολοφονικών επιτε-λειών, δεν έχει δικαίωμα να μπλο-φάρει. Ούτε να κομπάζει εκ του α-σφαλούς προκαταβολικά.
Όταν κάποιος αποφασίζει τέτοιες "κεντρικές ενέργειες" δεν έχει κανέ-να δικαίωμα να απέχει, να συκοφα-ντεί ή να υποτιμάει τις καθημερινές μικρές ανεπίσημες μάχες που δίνο-νται κόντρα στους φασίστες, οργα-νωμένους ή μη. Αν το κάνει είναι α-πλά ένας πολιτικάντης του κερατά που ενδιαφέρεται μόνο για την δη-μοσιότητα του.
Όταν κάποιος επιλέγει τέτοιες "κε-ντρικές ενέργειες" πρέπει να βγάζει από το μυαλό του τις "συμβολικές κινήσεις" και την θεαματι-κή κατανάλωση. Διαφορετικά αποκαλύπτεται σαν φωτοχοδι-ευνθής δημόσιων σχέσεων σε ε.π.ε.
Όταν κάποιος κατεβαίνει (και καλεί και άλλους να κατέ-βουν) στο δρόμο δε φτάνει να "απειλεί" μέσα από τις αφίσες του. Πρέπει να είναι έτοιμος και αποφασισμένος να χτυπη-θεί και στο δρόμο. Ειδικά δε αν είναι οργανωτής τέτοιας πο-ρείας έχει πολύ μεγάλες ευθύνες. Η σύγκρουση είναι σύ-γκρουση και δεν σπικώνει "πάμε και βλέπουμε αν μας παίρ-νει". Όταν μια διαδήλωση δεν είναι οργανωμένη από πριν για σύ-γκρουση, με τους καλύτερους δυνατούς όρους, καταλήγει να γίνεται είτε κρέας για τους μπάτσους, είτε θλιβερός περι-πάτος αποτυχημένων εξτρεμιστών. Και στη μία και στην άλ-λη περίπτωση εκείνοι που κερδίζουν είναι το κράτος και τα τσιράκια του. Το παιχνίδι των καταγελιών της "αυτονομο-κρατίας" παραβωμάει σοσιαλδημοκρατία. Και δουλεύει μό-νο γι' αυτήν. Όποιος δεν το καταλαβαίνει είναι απατεώνας του χειρότερου είδους.
Όταν κάποιος "αναγγέλει" την βία του και στη συνέχεια την κάνει γαργάρα (ή την εκπονώνει οπουδήποτε αλλού εκτός α-πο εκεί που σκόπευε - .... -) δεν ξεχωρίζει πουθενά από τον μικροαστικό τσαμπουκά του μαλάκα νεοέλληνα. Που τα παίρνει π.χ. με τον εργοδότη του και δέρνει τη γυναίκα του. Ακόμα χειρότερα ξενερώνει κάθε άλλον που καταλαβαίνει. Και τελικά δυναμφεί την μαζική κοινωνική αντίβια στο δρό-μο (αντιβία που έχει δείξει κάμποσες φορές τί είναι και τί εν-

ιδέα του τί γίνεται στους δρόμους.
Το πρόβλημα δεν ήταν ο "αριθμός" των διαδηλωτών. Δεν ή-ταν "αντικειμενικό" όπως εκ των υστέρων θα πουν μερικοί. Ήταν η πολιτική και τεχνική προετοιμασία της ίδιας της δια-δήλωσης. Δηλαδή ήταν υποκειμενικότατο! Σε τελευταία α-νάλυση ακόμα και ο αριθμός των διαδηλωτών (και όχι μόνο στη περίπτωση αυτή) έχει γίνει οργιά γι'όσο μικρός όσο η σοβαρότητα των οργανωτών.
Το πρόβλημα μπορεί να μην είναι καν η αστυνομία. Παρά την "φοβερή και τρομερή" εμφάνιση της είναι μάλλον η πιό ά-πειρη σε συγκρούσεις και η περισσότερο image made αστυ-νομία των τελευταίων είκοσι χρόνων. Ούτε καν στα γήπεδα δεν έχει ενκαίριες να εκπαυδένεται πιά. Αλλά μπορεί να τα καταφέρει μια χαρά σε δήθεν οργανωμένους περιπάτους με ολίγη από πιθανή εκτροπή. Η ψυχή των μπάτσων ξέρει μόνο πόσο απεύχονται τη συνάντησή τους με αποφασισμένους διαδηλωτές, απεργούς, κλπ.
Μπορεί να φαίνονται εύκολες οι κουβέντες μας. Αλλά δε σπικνώνουμε αργαριές. Έχουμε τη καρ-διά μας και το μυαλό μας στη θέση τους.
Σιγά μην κατεβαίναμε....

μερικοί που έλειψαν στις 18/10 από την πλ. Μαβίλη

ΟΝΟΜΑ: κοκτέιλ μολότωφ - ΒΦΕΥΡΕΤΗΣ: ο υπουργός ά-μυνας του Στάλιν Μ. Μολότωφ - ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: βραδυφλε-γής εμπρηστική βόμβα - ΣΥΣΤΑΣΗ: (σιγά!!!) - ΣΚΟΠΟΣ: η καταστροφή με απλά μέσα, απο παρτίζάνους, των ναζι-στικών τανκς στο 2ο παγκόσμιο πόλεμο. Εφθσον το μπουκάλι έσπαγε στον λαιμό του πυργίσκου του τανκ και έκαιγε για κάμποση ώρα άρπαζαν τα λάδια λυπαν-σης. Η φωτιά πέρναγε αμέσως στο εσωτερικό του τεθω-ρακισμένου και στα πυρομαχικά του. - ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ: με κοκτέιλ μολότωφ αντιστάθηκαν το '56 οι εξεγερμέ-νοι της Βουδαπέστης στα σοβιετικά τάνκς. Αλλά και μο-λότωφ αλα Μ 16 χρησιμοποίησαν στη τελευταία φάση της επανάστασης στη Κούβα.
Αυτά για την ιστορία.

Τώρα: αν συμβεί κάποιο κοκτέιλ να περάσει τον ουρανό της ιστορίας, πάνω απο τανκς, πάνω από τράπεζες και κτίρια, πάνω από μπάτσους και φασίστες, και να προ-σγειωθεί κατακέφαλα σε αριστεριστές ή πολιτικούς πρόσφυγες, αν αυτή η ανώμαλη προσγείωση συμβεί καμμιά 15η 11ου '95 ή καμμιά 13η 10ου '97, αν αυτή η πτήση έχει και "θεωρία" και "ιδεολογία" (ή αν θεωρηθεί στο πδδι "μαλακία"), αν δλο αυτό το κέλλο είναι στο κέ-ντρο ή στην περίμετρο μιας "έγγρας αντίστασης" (κι όχι τυφλής απόπειρας ανθρωποκτονίας), αν είναι σκοπός ή ενδεχόμενο γενικά ή ειδικά, κίαν κίαν κίαν, τότε δεν είναι στραβός ο γυαλός, ούτε η Στουρνάρα. Αλλά βρ-σκονται σε πλήρη σύγχυση όλα τα "όργανα πλεύσης". Κι όταν αυτό συμβαίνει, και καρασυμβαίνει, αποχαίρετα μάγκα το ναυάγιο που χάνεις. Πριν απο "μαλακία" γίνεις "τάγμα εφθδού"...

κυρίες και κύριοι

Σ' ένα παλιό παραμύθι τρεις γυναικείες θεότητες - νοικοκυρές είχαν για δουλειά τους το νήμα της ανθρώπινης ζωής. Οι τρεις Μοίρες: η Κλωθώ το έπλεκε, η Λάχεση το μετρούσε, η Άτροπος το έκοβε. Το πίστευαν ή όχι δεν έχει σημασία - αυτό είναι ένα παλιό παραμύθι.

Λεν θέλουμε να φρικάρουμε κανέναν. Και για να λέμε την α-λήθεια δε μπορούμε κιάλας. Γι' αυτό, όσα ακολουθούν ας μη τα διαβάσει κανείς μέσα απο τα μάτια της τρέχουσας αι-σθητικής των στιγμιαίων φρικαρισμάτων. Του είδους: **κοίτα ρε συ γαμώ το κερατό μου τί γίνεται!** Ούτε όμως με τα μάτια του total ξενερώματος που είναι το άλλο μισό αυτής της αι-σθητικής. Παρόλο που φαίνεται να "ζητάμε πολλά" δεν ζητά-με τίποτα περισσότερο απο συνείδηση.

Συμβουλές ανάγνωσης; Οχι. Μονάχα προειδοποίηση: αν και δεν είμα-στε καθόλου "ειδικοί" κάνουμε νύξεις για μια απο τις ερήμους της επο-χής. Για την ακρίβεια: για μια απο τις ερήμους που νύχτα μέρα στρώ-νουν (ποιοί; ε, μπορείτε να σκεφτείτε και μόνοι σας!) κάτω απο τα πό-δια μας. Οποιος θέλει να διαβεί αυτήν ακριβώς την εποχή (κι όποιος, ακόμα περισσότερο, θέλει να την διαβεί με την εμπάθεια που αξίζει να λέγεται ζωή) ας αφήσει τις σαχλαμαρίτσες των καθημερινών ψευτο-ο-άσεων. Ας αφήσει την λιανική κατανάλωση βεβαιιοτήτων και απογοη-τεύσεων του κώλου, για τις οποίες το μόνο που αξίζει να πεί κανείς εί-ναι πως ούτε για αναισθητικά δεν κάνουν. Ας αναγνωρίσει την πραγ-ματικότητα που καίει, την πραγματικότητα που δε λυπάται τους λιπόψυχους και τους αφελείς.

ο ολοκληρωτισμός καλωσορίζει

Στο παρόν και στο μέλλον, κι' αφού τη δουλειά της μαγείας μπορεί να την κάνει περισσότερο αξιόπιστα η επιστήμη, οι θεότητες δεν θα είναι θεότητες. Αλλά εταιρείες. Δεν θα είναι τρεις. Θα είναι περισσότερες. Κι αυτό δεν είναι παραμύθι.

Το θέμα, ή πιό σωστά: το υπονοούμενο του θέματος, είναι η υ-γεία. Η υγεία σαν "αξία" πολιτιστική, σαν "αγαθό" κοινωνικά καθορισμένο. Κι εδώ όποιος δεν επιπλέει στις ψευδαισθήσεις της "αυτονόητης υγείας" θα καταλάβει ότι τα περιθώρια για ε-λιγμούς είναι ανύπαρκτα. Ό,τι αποτελεί το εμπειρικό μας υλι-κό περί του "τί είναι και τί αξίζει" η υγεία (μας) δεν είναι τίπο-τα άλλο απο μια ελεγχόμενη σχετικότητα γνώσεων και άγνοι-ας. Κι ό,τι συνιστά το αξιακό "συμβολικό" πανόραμα της υγει-ας δεν είναι τίποτα άλλο απο ένας (ανάμεσα σε άλλους) μύθος. Εντός του οποίου εκπαιδευόμαστε, και πιθανότα συνεργούμε στην βαρβαρό-τητα.

Αλλά δεν είναι ούτε μια φαντασμένη πρόβλεψη.

τα κύτταρά σας!!

Μ Π Ο Υ Ρ Μ Π Ο Υ Λ Η Θ Ρ Ε Σ

Μήπως ο γίαιτοσολιάς δή-μαρχος φτιάχνει κάποιο προject για δωρεάν αφρό ξυρί-σματος στους Αθηναίους, εν όψει δημοτικών εκλογών; (Μπα, αποκλείεται, θα του έβαζαν χέρι οι εταιρείες Ξυρίσματος).
Λες να κάνουν εδώ πέρα τη μπουγάδα τους τίποτα περιω-ριακό, τίποτα άστεγοι, τίποτα επαρχιώτες συνηθισμένοι στη νεροτριβή και δεν τους πήρε χαμπάρι η αστυνομία; (Τι ιδέες είναι αυτές; Ε;).
Ρε μπας και τίποτα εθνικού ε-χθρού ζήλεψαν που η Αθήνα έχει γίνει κούκλα, με τα τρε-χούμενα νερά της και τις ο-λυμπιάδες της και άρχισαν το σαμποτάζ; (Ποτέ των πο-τών. Αν είναι να κάνουν αφρούς οι εχθροί της πατρίδας θα τους κάνουν στο αιγαίο).
Ε, τότε γιατί στο διάολο τα συντριβάνια α-φρίζουν και ξαφρίζουν;

σπουδάσε και συ τώρα στο

NEW BOURGEOIS UNIVERSITY OF EASTERN MEDITERRANEAN

γίνε ο άνθρωπος κλειδί για το μέλλον

διάλεξε ανάμεσα σε κλάδους αιχμής:

- meanness management (διαχείριση μικροπραξίας)
- debasement engineering (μηχανική εξευτελισμών)
- antisocial sciences (αντικοινωνικές επιστήμες)
- duplicity and falsification methodology (μεθοδολογία διπλοπρόσωπιας και διαστρέβλωσης)
- anthropology and post-theology design (ανθρωπολογικός και μεταθεολογικός σχεδιασμός)

εκείνοι που βρίσκονται από κάτω είναι πολλοί εκείνοι που βρίσκονται από πάνω είναι λίγοί

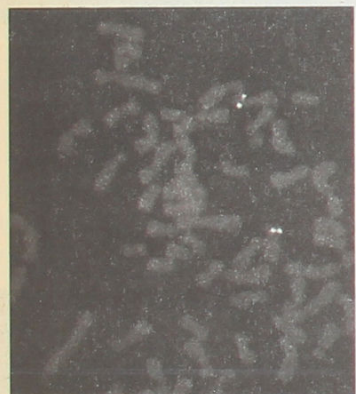
ΓΙΝΕ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ενώ η ιστορία των παθών και του πό-νου του είδους homo είναι ακόμα πα-λιότερη από εκείνη των κατορθωμάτων του, η υπόθεση μιας *ανώτερης υγείας* που αυτονόητα, και λόγω κάποιου είδους "επι-λογής", θα αφορά ένα *ανώτερο είδος* ανθρώπων έχει ηλικία ενός μονάχα αιώνα, σχεδόν. Βέβαια το φάντασμα της *αθανασίας* έχει πληνηθεί για χιλιάδες χρόνια στα μυαλά εκατομμυρίων τερών και πιστών. Αλλά καθώς δεν θα μπορούσε να περιμέ-νει κανείς τίποτα περισσότερο από την εύ-νοια κάποιου θεού το *ανώτερο είδος* έμε-νε πάντα μια κατασκευή της πίστης. Στο τέ-λος όλοι ήξεραν ότι θα πάρουν δυο μέτρα χόμα.

Το φάντασμα προσγειώθηκε όταν η α-στική τάξη επεξεργάστηκε για λογαριασμό της κάθε προηγούμενη αριστοκρατική φα-νταστική βγάζοντάς την από τα παλάτια στις πόλεις. Οι ιδεολόγοι αυτής της τάξης ήταν που ανάμεσα στα άλλα συνέλαβαν και την υγεία σαν μέτρο της κοινωνικής α-νωτερότητάς της. Με ελάχιστη διάθεση να περιμένουν στην ουρά των θεικών αποξη-μώσεων, μετά θάνατον, εννόησαν την υ-γεία σαν ένα από τα εγκόσμια καθήκοντα της τάξης τους για τον εαυτό της. Με επι-μονή και υπομονή.

Εστω κιαν, υποχρεώτικα, για τις απα-ραιτήτες βελτιώσεις θα έπρεπε να παρέλά-σουν ορισμένες γενιές, οι γενιές αυτές θα ήταν οι δικοί της απόγονοι. Από γονείς σε παιδιά, σκαλί σκαλί, η υγεία μιας *ράσας κοινωνικής ως προς οποιονδήποτε αυτο-προσδιορισμό της* θα μπορούσε να εξασ-φαλίσει, ανάμεσα σε άλλα, την υπεροχή της. Σε ένα κόσμο όπου το να ζεις και να πεθαίνεις δεν ήταν πιά αποτέλεσμα θεικού τζόγου αλλά ζήτημα πολέμου και συσχετι-σμών.

Ιδού μερικές λέξεις για αυτό το καθήκον: *Καλλιπαδεία*: η τέχνη του να γεννάς γε-ρά και όμορφα παιδιά.

Γονοκρίσια: η τέχνη του να γεννάς αγόρι ή κορίτσι κατά βούληση.

Μεγαλοανθρωπογένεσις: η πρακτική να παντρεύονται διαστρεφείς άντρες με κομ-ψές γυναίκες για βελτίωση του είδους.

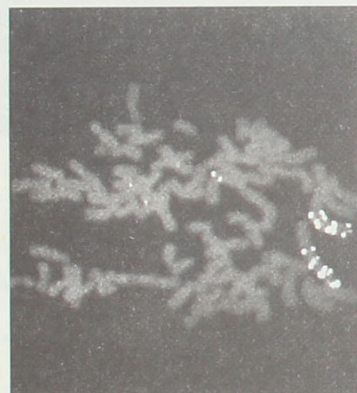
Αριστογόνια: η ενδογαμία στον υγιέστε-ρο λαό και στην ανώτερη τάξη.

Κι ακόμα: ορθοπαδεία της φυλής, αν-θρωποκομία, ανθρωπογενετική, τεχνική ε-πιλογή, ανθρωποκομία, ανθρωπότη ζωοτε-χνία, υπερομαλή ανθρωπολογία, προγεν-νητική παιδοκομία, κοινωνιοτεχνία, ορθο-βιοτική, ανθρωποκαλλιέργεια, ευγενετική, ανθρωπίνη επιλογή, βιοκρατία, ευβιοτική. Ευφάνταστο τίτλο καννιβισικών προ-θεσών, δε νομίζετε; Κι όλα αυτά ως τις δύο πρώτες δεκαετίες αυτού του αιώνα.

Αρκετά προς το παρόν.

Εν τω μεταξύ η ιατρική ήταν βασικά *θε-ραπευτική*. Που σημαίνει πως δρούσε *εκ-των υστέρων*. Επρεπε να προηγηθεί κά-ποιου είδους "ελάττωμα" στην υγεία για να αναλάβει ο γιατρός. Μόνο που η απαιτή-ση περισσότερης, καλύτερης, και κυρίως *πιο σύγχρονης υγείας* δεν θα μπορούσε να είναι τόσο φειδωλή. Δεν αρκεί να διορθώ-νεις τη "νοσηρότητα" κατόπιν εορτής. Στο κάτω κάτω η θεραπεία δεν αποδεικνύει την υπεροχή του *κοινωνικού σώματος* και πνεύματος μιας τάξης που ηγεμονεύει - α-ποδεικνύει μόνο πως κατέχει τα μέσα να διορθώνει τις ατελείες της. Πρέπει να *προ-λαβαίνει την νοσηρότητα*, πρέπει να *κάνει προληπτικό έλεγχο*. **Πρόληψη**: το πρώ-το σημαντικό μεγάλο σκαλοπάτι προς την καλύτερη υγεία λαξεύτηκε πριν αρκετές δεκαετίες, μεταπορίζοντας το κέντρο βάρους της ιατρικής από το "εκ των υστέρων" στο "εκ των προτέρων". Για λογαριασμό φυσικά εκείνων που είχαν μετοχές στην υ-πόθεση και την πραγματικότητα της υπε-ροχής.

Στα τέλη του προηγούμενου αιώνα ο F. Galton, γιατρός, αγόρασε μετοχές φήμης των οποίων την μεγάλη απόδοση δεν πρόλαβε να δει αυτόν τον αιώνα, α-παιτώντας "...μια *εισοτήμη της βελτίωσης της φυλής που ... (θα) ασχολείται με όλες τις επιδράσεις που μπορούν να δώσουν στις πιο προικισμένες φυλές περισσότερες ευ-καιρίες να υπερισχύουν έναντι των λιγό-τερο προικισμένων*". Την απαίτησή του αυ-τή ονόμασε *ευγονισμό*.

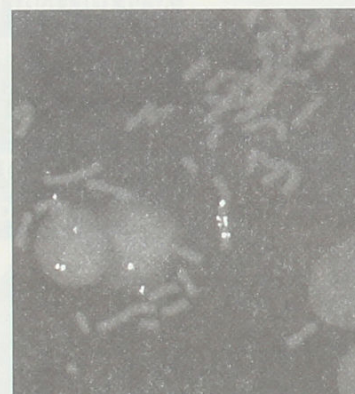
Καμμιά σαρανταριά χρόνια πέρασαν, κι' αυτή η επιστήμη μύρισε χαμμένη ανθρω-πινη σάρκα, από τα στρατόπεδα και τα εργα-στήρια των ναζι. Οπότε ο ευγονισμός έ-γινε μια "ενοχλητική" λέξη. Οχι όμως οι ο-παδοί του, και καθόλου η ίδια η απαίτηση. Αυτή κοινωνικοποιήθηκε εκ νέου. Και λουστραρίστηκε από μια ασήμαντη μετα-τόπιση: αν αντί για την βελτίωση της φυλής πούμε πως ασχολούμαστε με την βελτίωση της ανθρωπότητας.

Να το δούμε. Εκατό χρόνια μετά τον Galton ο Βάκιλλος της φημισμένης επέ-στρεψε δυνατότερος στον δυτικό κόσμο. Μήπως από βιολογική άποψη αυτό το απο-πρώτη ματιά ασήμαντο ζώο ανήκει σε μια πιο προικισμένη φυλή που έχει κάθε δι-κάωμα να υπερισχύσει έναντι των λιγότε-ρο προικισμένων; Αν να, ας αρχίσει του-λάχιστον τις εκκαθαρίσεις από τους δια-νοούμενους του ευγονισμού.

Κι άλλη φειδωλία. Στα πεδία των πυρη-νικών δοκιμών της Νεβάδα ανακαλύφθη-κε η επίμονη επιβίωση εντόμων. Να κάνει Χιρσοίμα την κουζίνα σου, και να γελείει

τελευταία η καταραίδα...τί τραγωδία!! Και ακόμα χειρότερα: αριετική ερευνητής της μετα aids νοσολογίας έφτασαν να αναρω-τηθούν, όχι χωρίς μελαγχολικούς τόνους, μήπως από την άποψη των ειδών ο homo, με όλη του την έπαρση, δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα είδος ανάμεσα στα ανίσχυρα - του οποίου η εξαφάνιση δεν θα ήταν και σπουδαία ζημιά για το ζωικό βα-σιλείο. Εστω κι' έτσι - ή ακριβώς επειδή εί-ναι έτσι - αυτό το μάλλον ασήμαντο είδος κατάφερε να επιβιώσει μέχρι σήμερα ό-πως και όλα τα υπόλοιπα: ισορροπώντας απελπισμένα, τυχαία, παθιασμένα, με πά-μπολλες απόπειρες και χωρίς καμμία πρό-ληψη ανάμεσα στην ύπαρξη χιλιάδων ε-χθρικών και φιλικών ειδών.

Η μεσογειακή αναμία εμφανίστηκε λοι-πόν κατά την μακριά διάρκεια της άμυνας απέναντι στην ελονοσία, και σε συνέπεια αυτής της άμυνας! Πράγμα που σημαίνει πως κάθε είδος κουβαλάει την "κατάρα" του, τους δικούς του πόνους, τα δικά του πάθη, και ανάμεσα σ' αυτά ο homo κου-βαλάει επιπλέον δάκρυα και πένθη: μόλις αντιμετωπίσει με επιτυχία έναν εχθρό του δεν έχει βελτιωθεί αλλά έχει ανοίξει τον δρόμο για την επόμενη, αβέβαιη αναμέ-τρησή, με κάτι απόρριμνο. Κόλαφος!! Το απόλυτο είδος σ' αυτόν το γεμάτο κινδύνους πλανήτη δεν είναι τίποτα άλλο από το απόλυτα μόνο του!!! Οι ευγονιστές ας πάρουν τις γυναίκες τους μιας κατέβουν!

Τ να είναι λοιπόν η τόσο αυτονόητη "υγιεινιστική" βελτίωση της ανθρω-πότητας; Να είναι οι θριαμβευτικές ισχύες για την "οριστική εξαφάνιση" ορισμένων ιών, ή η αβεβαιότητα πως αυτοί μπορεί και να επιστρέφουν εξελιγμένοι; Να είναι η α-νάπτυξη των νοσοκομείων ή το γεγονός πως αυτά είναι ιδανικό περιβάλλον για -έ-ξω από προθέσεις- αποικίες και ανταλλα-γή μικροβίων; Να είναι η βελτίωση του τε-χνητού περιβάλλοντος ή να είναι τα και-νούργια βακτηρίδια που αναπτύσσονται α-νεξόχλητα ακριβώς σε τέτοια "καθαρά" πε-ριβάλλοντα προκαλώντας ακόμα και τοπι-κές θανατηφόρες καταγίδες, όπως η "νό-σος των λεγεωναρίων"; Να είναι η γενική οικονομία της πρόληψης ή να είναι η υπο-ψία πως χωρίς την έκθεση σε κινδύνους κανέναν οργανισμό δεν ξέρει να ανταπε-ξέλθει ακόμα και σε στοιχειώδεις απειλές;

Διαλέγετε και παίζετε. Εκείνο που ό-μως θα σας ξεφύγει είναι πως η *βελτίωση της ανθρωπότητας* είναι τελικά ένα παρα-μύθι που ξεχνάει τον ίδιο πόλεμο υπερο-χής που ονειρεύτηκε ο εμπνευστής του ευ-γονισμού. Μπορεί αβίο κάποιος να προ-τείνουν την βελτίωση του ηλιακού συστή-ματος ή και του γαλαξία - εκείνο που θα θέλουν είναι να μη χάσουν την αξία τους

οι μετοχές αρτιότητας, υπεροχής, υγείας που κατέχουν. Αν ο πολιτισμός της εγκό-σμιας "αθανασίας" καταρρεύσει δεν θα μας λείψει η χαρά, ούτε θα μας περισέ-ψει ο πόνος. Θα χάσουν την αξία τους οι ψευδαισθήσεις και οι μεταδοδξίες της *προσ-την-κορητή έλξης*, με άλλα λόγια θα μείνουν χωρίς πανοπλία αυτοί ακριβώς οι κάθε φορά "απο πάνω".

Ξέρετε τί σημαίνει να ξεβρακωνέσαι ά-θελά σου σε δημόσια θέα;

Πάμε πάλι λίγο πίσω. Κάπου στα μέ-σα της δεκαετίας του '30 κάποιος Raup δήλωνε χωρίς περιστροφές ότι "οι *γιατροί δεν πρέπει πλέον να ασχολούνται με τους ασθενείς αλλά να γίνουν φρονιδοί των γονιδίων, αγωνιστές του βιολογικού με-τώπου*..." Ο καθηγητής Raup ήταν ένας ναζί γιατρός, στο Βερολίνο - και με δεδο-μένο πως τότε ήταν ακόμα νογός για την ι-δεολογία του υπήρχαν πολλοί ακόμα για-τροί σε όλη την ευρώπη που συμφωνούσιν μαζί του.

Οι Cuenot και Rostand για παράδειγμα, πανεπιστημιακοί γιατροί στο Παρίσι, πα-ρατηρούσαν το 1936 ανάμεσα στα άλλα πως "...είναι κείνοι που αρχίζουμε την ε-φαρμογή ευγονικών μεθόδων, καθώς...οι αντιπρόσωποι της διανοητικής ελίτ απο-χτούν λιγότερα παιδιά από αυτούς που α-νήκουν στις χειρωνακτικές κατηγορίες... (με αποτέλεσμα) να πραγματοποιείται μια αναστροφή επιλογής... που οι συνέπειές της θα είναι προσηχώς ανεπανόρθωτες αν δεν τη παρεμποδίσουμε... (και επειδή) υπάρ-χει συσχέτιση ανάμεσα στην ποιότητα των γονιδίων και στη διανοητική στάθμη... τα αποτελέσματα θα είναι ταχύτερα αν δια-γνώσουμε ανάμεσα στα κανονικά άτομα ε-κείνα που έχουν σε λανθάνουσα κατάστα-ση τον παράγοντα που προκαλεί γενετικές ατελείες... (έτσι ώστε) να τα αποκλεισου-με από την αναπαραγωγή..."

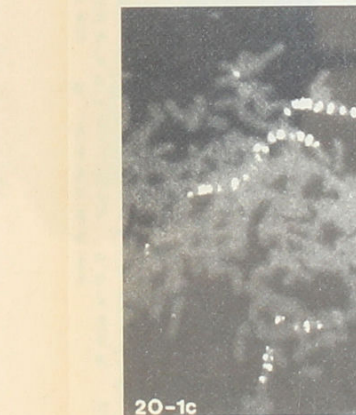
Στην Σουηδία από το 1941 (ως το 1975!!) επιβάλλονταν υποχρεωτικά στειρώση (έγι-νε σε τουλάχιστον 9.000 γυναίκες και σε 4.000 άντρες) με βάση τα συμπεράσματα ε-νόος κάποιου ινστιτούτου φυλετικής βιολο-γίας για την μετάδοση τέτοιων "γενετικών ατελειών". Αυτό έγινε γνωστό πρόσφατα στο ανίδεο ευρωπαϊκό κοινό αλλά μάλλον ήταν κάποια "εξαίρεση". Που επιτήδεια χρησιμοποιήθηκε μετά από τόσα χρόνια για να συσκοτίσει τις σύγχρονες διαδρο-μές του ευγονισμού. Οχι για άλλο λόγο, αλ-λά επειδή από το '45 και ύστερα το κυρίως ρεύμα του ευγονισμού αναγκάστηκε να καταδικάσει την εθνικοσοσιαλιστική "πα-ρέκκληση", προκειμένου να διαφυλαχτεί η πολιτική ακεραιότητα του βασικού κορ-μού.

Γιατί όπως έλεγε ο Raup το πείγρον βρί-σκεται στο βιολογικό μέτωπο. Στις (λευ-κές...) φρουρές των γονιδίων. Κιαν αυτό ί-σχυε την δεκαετία του '30 πόσο πιο πείγ-ρον θα ήταν, ας πούμε, την δεκαετία του '80; Σούπερ πείγρον! Ετσι ώστε μετά από ορισμένες ασυντόνιστες επιτυχίες εδώ κι' εκεί στα "γενετικά χαρακτηρισμάτα", το 1987 ήθελε η στιγμή να αναγγελθεί με κάθε επι-σημότητα στις ΗΠΑ η σύσταση ενός πολυ-πληθούς συντονιστικού "στρατηγικού" ορ-γανισμού, με σκοπό την πλήρη αποκρη-πτογράφηση μέχρι το 2000 των ανθρώπι-νων DNA. Με αφερτηριακό προϋπολογισμό 3 δισεκατομύρια δολάρια, για την χαρ-

τογράφιση 3 δισεκατομμυρίων νουκλεοτι-δίων, ένα δολάριο το ένα σε να λέμε, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί και πολύ μεγάλο κόστος για κάτι που αναγγέλθηκε σαν "μια *επιχείρηση κολοσσίων διαστάσεων που θα αποτελέσει ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της ιστορίας της ανθρωπότη-τας*..." Ούτε είναι περιεργό πως αυτή την "εξερευνητική περιπέτεια" την χρηματοδο-τούν "...σοβαροί οικονομικοί παράγοντες, ιδιωτικές επιχειρήσεις, και ασφαλιστικές ε-ταιρείες..." ΓΙΑΤΙ άραγε οι bosses από-κτησαν τέτοιο ενδιαφέρον για τα μυστικά των κατάρων μας; Προφανώς για να ξε-ρουν πού ακριβώς θα τοποθετηθούν οι φρονιδοί των γονιδίων...

Όλα αυτά για το "κοινό καλό". Μιάς που στην ιστορία είναι ανακατεμένα δεκάδες ερευνητικά ινστιτούτα σε όλο τον κόσμο, μπορούμε να απολαμβάνουμε καθημερινά, ακόμα και στις πιο λούμπεν βάλκανικές ε-φημερίδες, θαυμαστές ανακοινώσεις ανα-καλύψεων: τότε για το γονίδιο της εγκλη-ματικότητας..., τότε για το γονίδιο του αλ-κοολισμού..., τότε για το γονίδιο της α-πειθαρχίας....

Ανάμεσα στις διακηρύξεις και τα πει-ράματα του '30 και στην έρευνα του 2000 ένα ακόμα σκαλοπάτι προς την ανώ-τερη υγεία και την ανώτερη ράτσα καλου-πώθηκε γερά. Μπορεί να ακούσεις κανείς να το ονομάζουν *βιοιατρική, μοριακή βιολογία, μοριακή γενετική, γενετική μηχανι-κή, κυτταρική τεχνολογία* ή κάτι παρόμοιο. Η φαντασία ποτέ δεν έλειψε στην εξουσία όταν ήθελε να κάνει ένα καλό σεβρίσρια

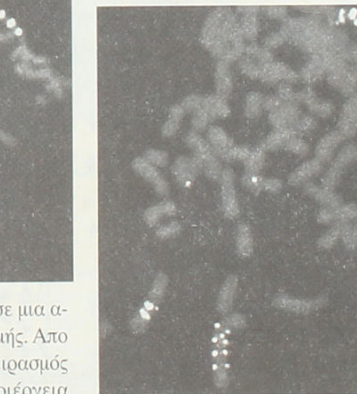
ιδεολογίας. Το ψαχγό βρίσκεται σε μια α-κόμα μετατόπιση της ιατρικής αιχμής. Από την πρόληψη στην **πρόγνωση**. Ο πειρασμός της προόδου έχει φέρει τα όλο περιέργεια δάκτυλα της επιστήμης πολύ μακριά πιά α-πο την θεραπεία. Εν τω μεταξύ έχουν με-γαλώσει και τα νύχια της. Το σκάλισμα των γονιδίων αποσκοπεί στην κατάκτηση όχι μιάς πιο ζεστής και ανθρωπίνης δυνατότη-τας να ανακουφίζεται ο πόνος μας. Αλλά της σαδιστικής δυνατότητας των ειδικών να μας τον προαναγγέλουν. Εστω και στα-τιστικά. Μόνο σαδισμός; Οχι δα - θα τους υποτι-μούσαμε. Προσέξτε δυο απλά παραδείγ-ματα. παράδειγμα 1ον) Τα τσιγάρα σας γρά-φουν επάνω πως αν καπνίζετε θα αρρω-στήσετε. Και σεις επιμένετε να κάνετε δα-κτυλιδα με τον καπνό προσπαθώντας να τραβήξετε το βλέμμα της (του), η ανάβετε πενικά το ένα τσιγάρο πίσω από το άλλο καθώς αργεί το τηλεφώνημά της (του).

Ωραία: εσείς θα φταίτε αν πάθετε κάτι α-πο όλα αυτά που σας *προ-ειδοποιούμε*, και φυσικά (σε λίγο θα το ακούσετε και αυτό, είναι το άλλο μυσό που λείπει από την προ-γνώση που σας εξασφαλίσαμε) δεν θα μπορείτε να ζητάτε να νοσηλευτείτε με κοινωνικά έξοδα. Εντάξει; Συνεννοηθή-καμε;

παράδειγμα 2ον) Να κάνετε τεστ για την ανίχνευση του HIV. Κάνετε; Και βγήκε θετικό; Μάλιστα. Ξέρετε τί σημαίνει αυτό; (Φυσικά ξέρετε! Έχετε *σύνδρομο επίκτη-της ανοσοποιητικής ανεπάρκειας*.) Και ξέ-ρετε τί σημαίνει αυτό; Οτι μπορεί να αρ-ρωστήσετε στο μέλλον από πνευμονία ή φυματίωση, ή σύνδρομο καροζι οπότε και το πιθανότερο είναι να πεθάνετε. Ναι, ό-μως για πρώτη φορά στην παγκόσμια ι-στορία της υγείας θεωρείται "αφρόστια" ό-χι "κάτι-που-έχεις" αλλά η αυξημένη πιθα-νότητα να το πάθεις στο μέλλον!! Γιατί η α-νίχνευση των αντι-HIV αντισωμάτων δεν είναι σύμπτωμα καμίας αφρόστιας! Είναι ένδειξη αυξημένων πιθανοτήτων για κά-ποιες αφρόστιες στο μέλλον, και μάλιστα ένα μέλλον που χρονικά επεκτείνεται διαρκώς και περισσότερο, έχοντας ξεπε-ράσει ήδη την δεκαετία.

Με δυο λόγια για πρώτη φορά σε όλη την ιστορία του είδους η πρόγνωση, η πρό-βλεψη, η πιθανολογία και το ενδεχόμενο μη υγείας καλλιεργούν μαζί την κοινωνική πεποίθηση μιας ήδη αφρόστιας. Οργανώ-νων θεσμούς και ιδεολογίες. Και γεμίζουν με αφόρητο πόνο, προκαταβολικά, χιλιά-δες σώματα και καρδιές, οδηγώντας τα πι-θανότατα όχι μία αλλά πολλές ώρες αρχί-τερα στο τέλος. Αυτό κι αν είναι μια κο-λοσσάλια επιχείρηση από τις πιο σημαντι-κές στην ιστορία της ανθρωπότητας: χρο-νικό προαναγγελλόμενον θανάτων.

(Πώς την έλεγαν τη Μοίρα που έκοβε το νήμα της ζωής; Ατροποι;)

Θα πρέπει να θυμηθούμε ύστερα πως γνώσης δεν είναι μοναχική. Την ώρα που τα γονίδια του ανθρώπινου DNA πέφτουν το ένα ύστερα από το άλλο στην αγκαλιά της επιστήμης, η ίδια αγκαλιά ξεχνάει α-πο εκατοντάδες γενετικά (γονιδιακά) με-ταλλαγμένα είδη. Από βακτηρίδια "ειδι-κευμένα" για βιομηχανική χρήση, νέες στρατολογήσεις αδράτων και φαινομενικά υπάκουων εργατών. Μέχρι τροποποιημέ-να θηλαστικά, ολόκληρα βιολογικά εργο-στάσια, από πρώτη ματιά αθώα. Ενδιάμε-σα αιωρείται ένα όχι ασήμαντο ιστορικό βιολογικών πολέμων, και ένας HIV ίσως ανθρωπίνης κατασκευής, δραπέτης ή ε-ργάτηςτος.

Είναι αυτονόητο: η γενετική τεχνολογία δεν είναι απλά μια περιπέτεια εξερευνη-

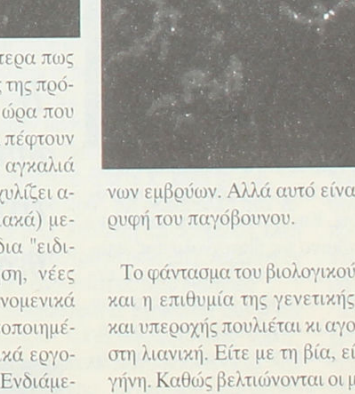
σης σπηλαίων, κι' ούτε μια λαθραία παρα-βίαση μυστικών. Στο κάτω κάτω το όνειρο των "προικισμένων φυλών" δεν θα μπο-ρούσε να εξαπληθεί στην απλή προειδο-ποίηση του ποιές δεν θα είναι τέτοιες.

Ετσι τον Φεβρουάριο του 1993, τρία χρό-νια πριν την ανακάλυψη των κλωνοποιη-μένων αρσίων και των αγελάδων, Καναδοί γενετιστές είχαν ανακινώσει την πετυχι-μένη κλωνοποίηση ανθρώπινου εμβρύου. Κι έδωσαν βέβαια όρκο πως το έκαναν κα-θαρά για πειραματικούς λόγους, και πως τα έμβρυα αυτά ήταν έτσι κι αλλιώς άχρη-στα, και πως ύστερα καταστράφηκαν, κλπ, κλπ. Σιγά! Οι "προικισμένες φυλές" θα έ-χουν τουλάχιστον αυτή τη συλλογική γενέ-θλια ημερομηνία: Φεβρουάριος του '93.

Και μερικές επιπλέον. Οπως εκείνη κά-που μέσα στο '97 όταν ανακοινώθηκε πως έγινε καταρθωτό να προστεθεί ένα ακόμα χρωμόσωμα, σπέσιαλ κατασκευής, το 24ο, στο ανθρώπινο κύτταρο. Human - plus, human - extra, ή κάτω- έτσι: οι ανθρώπι-νες ρεβλικές θα κλάψουν, θα πεινάσουν, θα κατορηθούν, θα μπουσουλήσουν. Αλλά επιτέλους δεν βελτιώνεται κανείς βιολογικά εκ των υστέρων!! Πρέπει να κα-τασκευαστεί έτσι!!!

Κάποιοι, αρκετοί, θα ανατριχιάσουν με την προετοιμασία των βελτιωμέ-νων αγών του ανθρώπου, και με τις άλλες εξελίξεις, αυτές των ανθρώπινων κλωσσο-μηχανών. Οι ακριβείς προδιαγραφές του homo δίποδου και οι κατάλογοι παραγγε-λιών θα σοκάρουν. Αλλα από μια άποψη το υπάκουο δίποδο δεν είναι παρά μια ρά-τσα λίγο "ανώτερη" από το μηχανοκίνητο τετράποδο που έχει κιόλας στη δούλεψή του.

Άλλοι θα περιεγλάσουν την σεξουαλική ασπής των τερατωδών επιστημονι-κών συλλήψεων, χάρη στην οποία τα μο-λιασμένα ανθρώπινα κύτταρα μπορούν να προικιστούν με τα πάντα εκτός από την *α-δυναμία και τον έρωτα*. Κάνει ασφαλώς πολύ χρώ στα ψυγεία των γονιμοποιημέ-νων αγώνων και των φρεσκοκατεψυγμέ-

νων εμβρύων. Αλλά αυτό είναι μόνο η κο-ρυφή του παγοβουνου.

Το φάντασμα του βιολογικού ευγονισμού και η επιθυμία της γενετικής αρτιότητας και υπεροχής πουλιέται κι αγοράζεται ήδη στη λιανική. Είτε με τη βία, είτε με τη σα-γήνη. Καθώς βελτιώνονται οι μέθοδοι προ-γεννητικού ελέγχου, τεχνητής γονιμοποίη-σης, προεμφυτευτικού ελέγχου, πολλα-πλασιάζονται οι ευγονικές απαιτήσεις των ασφαλιστικών εταιρειών, αλλά και των ί-διων των πελατών τους.

Στην (πρώην Δυτική) Γερμανία ορισμέ-

νες επιχειρήσεις υποχρέωναν τις (πρώην) Ανατολικογερμανίδες που ήθελαν δουλειά να υποβάλλονται σε στειρώση, για όλους τους άλλους λόγους (που ακόμα και ελλη-νικές εταιρείες έχουν και επιβάλλουν) συν-των επιπλέον αυτόν: δεν μπορείς να συ-ντηρείς τους απόγονους μιας κοινωνίας "χαμηλής ανάπτυξης".

Στην Ελβετία η επιλογή μιάς γυναίκας να γεννήσει ένα παιδί που πιθανόν να έχει κάποια στατιστικά προηρόσημα αρρώστια συνεπάγεται είτε την αύξηση των εισφο-ρών της για ασφάλεια, είτε την διαγραφή της από τα πελατολόγια. Ο προγεννητικός έλεγχος επιβάλλεται από τις εταιρείες.

Λίγο νοτιοδυτικότερα ήταν γάλλοι οι γυ-ναικολόγοι που προειδοποίησαν πριν από δέκα σχεδόν χρόνια: "Σεβόμαστε ανεπιφύ-λακτα όσους και όσες αποφάσισαν να δώ-σουν ζωή σε ένα παιδί προσβλημένο από αμανρωτική ιδιαιτεία, αλλά όχι με έξοδα του κοινωνικού συνόλου και του συστήμα-τος προστασίας της υγείας". Οχι, δεν ήταν οπαδοί του "εθνικού μετώπου". Το "εθνικό μέτωπο" είναι οπαδός τους: κάθε προικι-σμένη ράτσα οφείλει να προστατεύει τον εαυτό της από τους "ελλατοματικούς". Τουλάχιστον να μην τους πληρώνει.

Απο την άλλη μεριά πολλαπλασιάζονται οι κοινωνικές επιθυμίες ασφαλούς *πρό-γνωσης και επιλογής*. Η μονάδα αυτών των επιθυμιών είναι βέβαια η οικογένεια. Η ζήτηση γεννιέται από την προσφορά, και αυτός είναι ο μοναδικός τοκετός που δια-φεύγει οποιουδήποτε "προγνοστικού" ε-λέγχου. Κατανάλωστε φροντίδες, όνειρα, καταναλώστε ουρλιαχτά: η δυνατότητα αναίτιας ενός εμβρύου, κανονικής κήη-σης του ενός αντίτυπου και in case of emergency κήσης (ακόμα και σε νοικια-σμένη μήτρα, προς το παρόν υπάρχει κάτι ανθρώπινα τραγικό εδώ...) ενός άλλου αντιτύπου για να χρησιμοποιηθεί σαν α-νταλλακτικά δεν είναι μακριά. Αν θέλει κανείς να είναι ωμός, τέτοιες διαδικασίες έχουν εμπορική προοπτική. Για να μην πούμε για τον "ανθρωπισμό" τους: μέχρι τότε τα αλάνια της Ρωσίας ή της Βραζιλίας θα πληρώνουν τις ανάγκες μεταμοσχεύσε-ων που θα μπορούσαν να καλύψουν τα κα-τεψυγμένα αντίγραφα σας; Η περίπτωση της αμερικανικής οικογένειας που αποφά-σισε την εγκυμοσύνη ενός δεύτερου ("δί-δυμου") παιδιού μόνο και μόνο για να γί-νε το νεογεννητο δότης υατρίου μυελού στο άρρωστο πρωτότοκο σοκάρει, αλλά... ..έτσι είναι οι προτοπορείες!....

Και λοιπόν, τί στο διάολο γίνεται; Εύκολη είναι η περιδιάβαση ανάμεσα σε νουκλεοτίδια και ένζυμα, φοβερούς κατα-ψύκτες και ανθρώπινα πάθη, εμφυτεύσεις εμβρύων και ερευνητικά πρωτόκολλα, ρι-φοκίνδυνα κεφάλαια και φρενιασμένους γενετιστές, βιομηχανικούς ιούς και αντι-βιοτικά όδηγος γενιάς, μυστικά προγράμ-ματα και φανερές εφαρμογές. Για τα γε-νετικά μεταλλαγμένα ζαχαρβατικά, κάτι κρηπυτιά που δεν σπαίζουν, κάτι εσπερι-δοειδή που έχουν βγει από καλούπι χου-σοχοείου, κάτι πρωτοφανείς μικροοργανι-σμούς που τρώνε ξύλο και χέζουν κρέας, υπάρχει ζήτηση και αποδοχή ήδη. Για κά-τι γενετικά τεσσαρισμένα φάρμακα το ί-διο. Για τους μικροοργανισμούς που τρώ-νε τις πετρελαιοκηλίδες ή ανακυκλώνουν το πλαστικό άπειρος ο θαυμασμός...

Όταν το πράγμα πηγαίνει στα τετράποδα οι "αντιδράσεις" είναι θέμα προβολής. Τέλος πάντων αν το γάλα βγαίνει σοκολατούχο και με καμιά δεκαριά έξτρα βιταμίνες κατευθάναν από το βυζί της αγέλαδας, τί πρόβλημα υπάρχει αν αυτήν την πετυχημένη ποικιλία ζώων την κλωνοποιήσουμε;

Τι δύσκολα αρχίζουν όταν αυτές οι επιτυχίες αρχίζουν και αγγίζουν το επικεφαλής είδος, αυτό με τα δύο πόδια και τα δύο χέρια. "Βέβαια υπάρχουν και κάποια ζητήματα ηθικής τάξης" μουρμουρίζουν αναγκαστικά μέχρι τώρα οι θεωρητικοί της γενετικής, σα να λένε: ώσπου να τα λύσετε, εμείς να συνεχίζουμε την πρόοδο, εντάξει; Απλοί υπάλληλοι είμαστε....

Αλλά ποιά είναι αυτά τα γαμημένα τα "ζητήματα ηθικής τάξης;" Και ποιών αφορούν, στην τελική; Αν το πρόβλημα τεθεί με τη μορφή: να φτιάξουμε μερικά αντίγραφα του Τζακ του Αντεροβγάλτη, τότε μπορεί να προκληθεί ηθική φασοχάρα. Αν όμως η πρόταση είναι: να φτιάξουμε μερι-

κά αντίγραφα του Μάτζικ Τζόνσον ώστε να έχει κάθε ομάδα από έναν και να ανέβει το επίπεδο του μπάσκετ, τότε ποιός θα έχει σοβαρές αντιρρήσεις; Πιθανότατα μόνο οι πορωμένοι ρασιστές, που θα ήθελαν, με μια μικρή γονιδιακή τροποποίηση ο Μάτζικ να βγει λευκός...

Και βέβαια κάνουμε πλάκα. Η πρόοδος και η βελτίωση της υγείας, οι ανώτερες φυλές, οι ανώτερες τάξεις και οι ειδικοί τους δεν κάνουν. Απέναντι σε τυχόν ανεξέλεγκτους, μαγικούς φόβους για το πού το πάει η γενετική οι πιο ρεαλιστές έχουν βάλει μια επιχειρήματα ψυχραιμίας: η κλωνοποίηση ανθρώπων είναι γενικά αντιεμπροχική.

Πράγματι. Αλλά ο προγεννητικός έλεγχος και οι προγεννητικές βελτιώσεις της λευκής φυλής και των τυχόν συμμάχων της δεν είναι καθόλου αντιεμπροχικές. Το Α-τέστ, που εφευρέθηκε για τις εγκυμοσύνες των γυναικών πάνω από τα 32 πουλιέται πιά για κάθε εγκυμοσύνη, μόνο με 60 χιλιαρικάκια - ποιά οικογένεια όμως αντιστέκεται στο δέλεαρ της πρόληψης;

Η εκ των προτέρων ανίχνευση νοσολόγων παραγόντων, έστω και με εντελώς στατιστική ευθύνη, είναι επίσης απόλυτα εμπορική επιχείρηση. Το τί θεωρείται "αρωσσία" είναι φυσικά κοινωνικό ζήτημα. Αλλά σε μια πράξη έρευνα που κάναμε ανάμεσα σε ανθρώπους αποδεδειγμένα "φιλελεύθερους" και ανεγκικούς, με την ερώτηση αν μπορούσατε να διαλέξετε ανάμεσα σε ένα έμβρυο που ύστερα από δυο δεκαετίες θα έχει αυξημένες πιθανότητες ομοφυλόφιλης σεξουαλικότητας και σε ένα

άλλο που θεωρείται πως θα έχει κανονική ετεροφυλόφιλη ερωτική ζωή τί θα κάνατε; η συντριπτική πλειοψηφία απάντησε ομόφωνα πως θα προσπαθούσε να αποφύγει το πρώτο. Ούτε καν την επιφύλαξη του κατα πόσο οι ερωτικές επιθυμίες και επιλογές είναι προδιαγεγραμμένες στο DNA δεν διατύπωσαν. Και αυτό χωρίς να θεωρεί κανείς την ομοφυλοφιλικότητα ρητά σαν αρρώστια.

Αρα η αγορά ζωής είναι ήδη έτοιμη. Και αν είναι έτοιμη για προ-σχεδιασμό της σεξουαλικότητας των κοινωνιών, με αυτόν τον απόλυτα "ελεύθερο" τρόπο των "ονείρων" για τις επόμενες γενιές, πόσο έτοιμη θα πρέπει να θεωρηθεί για τον προσχεδιασμό άλλων χαρακτηριστικών; Αρκεί να της προταθεί πως η ευφάνη, η ομορφιά, ή τα τάδε "ταλέντα" είναι ζητήματα γονιδίων... Το να προσθέσουμε λοιπόν πως η αγορά ζωής είναι έτοιμη να δεχτεί, εντελώς δημοκρατικά και στην πράξη, ακριβώς τον ευγονικό νόμο που ψήφισε τον Ιούλιο του 1933 η φρέσκια κυβέρνηση του Χίτλερ είναι στάση μάλλον όχι αποτελεσματική. Στο κάτω κάτω θα πεί κάποιος: πού είναι τα κρεματόρια; (Μα ούτε και τότε τα είχαν δεί....)

Ο ευγονισμός δεν είναι εξάλλου το μόνο θέμα στο οποίο οι δικτικές κοινωνίες ανασυνθέτουν δημοκρατικά τον ολοκληρωτισμό του μεσοπολέμου....

Μένει τίποτα;

Μερικές καρδιές μπορεί να θυμώσουν, μερικά πρόσωπα μπορεί να συνεφιάνουν, μερικές σκέψεις μπορεί να ξεπηδήσουν αγανακτισμένες που τα πράγματα είναι έτσι... Αν δεν υπάρχει κοντά κάποιο καταπραϊντικό, αυτές οι καρδιές θα νιώσουν, έστω θα μυρίσουν, τον αόρατο κίνδυνο. Είναι τα μικρά και τα μεγάλα καθυστώτα δυνάμεις που μας κυκλώνουν ξανά, είναι οι υποσέσεις και οι παραλλαγές του "ανώτερου" που παίρνουν σώρα και ουσία ένα γύρο.

Για να είμαστε ειλικρινείς: μας έχουν

στοιμώξει. Από τη μια ο κάλπασμός της τεχνολογίας είναι ανεξέλεγκτος, από οποιοδήποτε. Και επιπλέον αυτό ειδικά το ασημένιο τράινο της βιοτεχνολογίας, υποσχόμενο "πλούσια δώρα", μαζεύει στο πέρασμα του συνταξιοδότη στη νομή της ανώτερης τάξης... Και συνένεργος για τα οποιαδήποτε εγκλήματα του - όμως όλα αυτά απόλυτα "δημοκρατικά".

Απο την άλλη η έφοδος στα κύτταρα (στα κύτταρά μας) μοιάζει πολύ φαντασί για τις πεζές καθημερινές μας εμπειρίες, και αρκετά μακρινή για να μας νοηλεί άμεσα. Φυσικά τα υπεραντιβιοτικά της χ-γενιάς όλοι λίγο πολύ τα έχουμε υπόψη - αλλά τί

μπορείς να κάνεις όταν αυτά είναι όλο κι' όλο ότι υπάρχει στην ανάγκη;

Με άλλα λόγια υπάρχουν δυο "μέτωπα" που τέμνονται επάνω μας: η γενική τροχιά αυτής της επαρκούς πτήσης προς τα "πάνω" και η ιδιαίτερη θέση και στάση του καθενός μας ως προς τις "ανωτερότητες" και τις "κατωτερότητες". Μόνο που και στις δυο περιπτώσεις δεν είναι προς διαπραγμάτευση λόγια και θεωρίες. Αλλά πόνοι, ελπίδες, απογοητεύσεις, παρηγορίες. Οι αδυναμίες και τα πάθη μας.

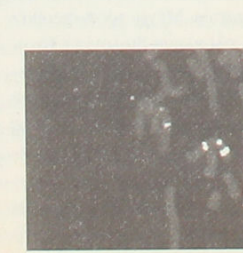
Κι ίσως η προκαταβολή στις απαντήσεις που χρειαζόμαστε απέναντι στη τυφή πλεύση του υγιεινισμού (επιστημονικού ή όχι αδιάφορο) και κάθε είδους ευγονισμού να βρίσκεται στην αναγνώριση αυτή ακριβώς: την αναγνώριση της αδυναμίας μας.

Μη περιμένετε από εμάς, εδώ, τώρα, να "προτείνουμε" κάτι πιο συγκεκριμένο απέναντι σ' αυτές τις συνθήκες. Σφίγγουμε τα δόντια, ναι, αλήθεια, αυτό είναι όλο, και φτύνουμε κάτω. Ο καθένας που κυλώθηκε από μπάτσους ξέρει καλά πως να φτύνει κάτω δείχνοντας την αναιδεια και το μίσος του - και οι φρουρές των κυττάρων μπορεί να είναι αόρατες αλλά είναι χίλιες φορές πιο μπάτσους.

Δεν υπάρχουν έτοιμες λύσεις όταν συμβαίνει αφηνιαστικά αυτή η περικύκλωση. Αλλά το να ξέρει κανείς πως "εμείς - κι' αυτοί" είμαστε δυο κόσμοι σε πόλεμο είναι η βασική προϋπόθεση για να μην προσυνηθεί.

Η έρηνος υπάρχει, απλώνεται. Δε χρειάζεται πανικός, δεν δουλεύει η αδιαφορία. Δεν ξέρουμε πώς, ξέρουμε ότι θα περάσουμε...

Η συνείδηση είναι θεραπευτική

Μέσα σ' αυτή τη σύντομη ξενάγηση υπάρχει κάτι που πρέπει να το τονίσουμε. Ο μείζον στόχος της ευγονικής επιλογής είναι, και θα γίνουν ακόμα περισσότερο όσο αυτή θα καλλιάξει, οι γυναίκες. Οι λόγοι αυτής της "προτίμησης" δεν είναι τόσο απλοί όσο φαίνονται από πρώτη ματιά.

Κατ' αρχήν οι γυναίκες βρίσκονται ήδη στο μάτι του κυκλώνα της αναπαραγωγικής τεχνολογίας με διάφορους τρόπους: από την φαρμακολογία της αντισύλληψης, μέχρι την βιομηχανία της εγκυμοσύνης και της γέννας, και από τον έλεγχο της περιόδου τους μέχρι τον έλεγχο της "αναπαραγωγικής" ικανότητάς τους.

Κι ίσως η προκαταβολή στις απαντήσεις που χρειαζόμαστε απέναντι στη τυφή πλεύση του υγιεινισμού (επιστημονικού ή όχι αδιάφορο) και κάθε είδους ευγονισμού να βρίσκεται στην αναγνώριση αυτή ακριβώς: την αναγνώριση της αδυναμίας μας.

Πέρα απ' αυτά η ευγονική τεχνολογία χρειάζεται ακόμα το σωματικό "εκκολαπτήριο" του γυναικείου σώματος, τη μήτρα του. Αν και οι έρευνες για τον μηχανικό αντικαταστάτη δεν λείπουν, είναι πολύ πιθανό πως θα αποδειχθούν (για τα ίδια τα στάνταρ του ευγονισμού) μάταιη προσπάθεια.

Το ζήτημα δεν είναι ηθικό. Το περίφημο σύνθημα της γυναικείας απελευθέρωσης "το σώμα μας ανήκει" είναι έτσι κι' αλλιώς μια χαμένη υπόθεση από τη στιγμή που οι ίδιες γυναίκες αποφασίζουν να μοιράζονται το σώμα τους με τη μόδα, τη κατανάλωση ή τους νόμους βιαστές τους. Μπροστά σ' αυτά τα "αγαθά" οι πιο ανθρώπινες αδυναμίες, οι πιο

απλές ιδιαιτερότητες (και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα) του γυναικείου σώματος πουλιούνται για τα φράγκα, τη καριέρα, ή την οικογενειακή δουλειά και παρακμή.

Αλλά ο κυτταρικός ολοκληρωτισμός (εντελώς "δημοκρατικά", πάντα) προορίζει το γυναικείο σώμα για την απόλυτη μηχανική μηχανή. Από τη χρωμοσωματική του "τροίκα" μέχρι την επωαστική του "θαλπωρή" ξεδιπλώνει γι' αυτό έναν καινούργιο χάρτη "προσόντων" που μεταγράφει το γυναικείο σώμα στην πιο παρανοική συνθήκη: της κλώσσης.

Οι ενοικιαζόμενες μήτρες μπορεί να είναι μόνο η αρχή....

Η εξαφάνιση της λογικής

δηλαδή η απώλεια της δυνατότητας ν' αναγνωρίζεις

η μηχανοποίησή της (το ίδιο κάνει)

η ιδανική Βλακεία που προσπαθείται για την εξυπηρέτηση των αυτοματισμών της καθολικής κοινωνίας του συστήματος

ΕΙΝΑΙ

ΒΛΑΚΕΙΑ

δεν είναι τρέλλα

η είναι σημαντικό και τι επουσιώδες ή εκτός θέματος

τι είναι ασφαλές συμπέρασμα και τι μπορεί να τεκμηριωθεί

τι είναι ασυμβίβαστο ή, αντίθετα, τι θα μπορούσε να είναι συμπληρωματικό σε τι

ΤΟΥΤ

ΓΙΑΤΙ ΣΤΟ ΚΟΣΜΟ

ΝΑ

ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΑ

BIEN

Να πενηθμίσουμε πως η κύρια "πολιτιστική διδασκαλία" είναι τώρα η διαφήμιση. Στα "μαθήματά" της συνδυάζονται τα κεφάλαια της αισθητικής με τα κεφάλαια της λειτουργικότητας των εμπορευμάτων και της κατανάλωσης.

Η διαφήμιση είναι τώρα η τεχνική (για τον χειρισμό) των επιθυμιών. Αλλά δεν διαμορφώνει μόνο την ψυχο-συναίσθηματική έλξη. Διαμορφώνει και την αποστροφή. Χωρίς θεούς

δεν υπάρχουν διάβολοι, και χωρίς αμαρτία δεν υπάρχει αρετή. Η διαφήμιση χειρίζεται το "ωραίο" και το "άσχημο" - με το δικό της τρόπο.

Τα πράγματα - φετίχ προτείνονται για κατανάλωση μαζί με τον "ανταγωνισμό" που υπάρχει μεταξύ τους. Η "αξία" του καθενός χωριστά οφείλεται στην υπότιμηση όλων των υπόλοιπων μαζί. Αυτό το τελευταίο δεν λέγεται φωναχτά, αλλά είναι ένα πανταχού παρόν υπονοούμενο. Είτε καταλάβει ο καταναλωτής πως "το Χ είναι καλύτερο απ' το Ψ" είτε καταλάβει πως "το Ψ είναι χειρότερο από το Χ", είναι το ίδιο.

Το "καλύτερο" και το "χειρότερο", όχι ειδικά αλλά σαν γενική σχέση σερβίρονται μαζί. Αποδοχή και απόρριψη, έλξη και αποστροφή, αξία και καταστροφή πάνε μαζί. Ακόμα κι αν οι δεύτερες καταστάσεις είναι περισσότερο υπόγειες.

Η "πολιτιστική σκουπιδοφαγία" βγαίνει απ' αυτήν την διαλεκτική. Είναι μαζική, και με πολλές έννοιες "λαϊκή", επειδή είναι περισσότερο ρεαλιστική σαν ιδιοκτησία. Από το "καλύτερο" και το "χειρότερο", το δεύτερο είναι περισσότερο κοντινό για να το "έχει" ο καθένας.

Η ευτυχία π.χ. που ακτινοβολεί η διαφήμιση του "υψηλού" είναι τελικά πολύ μακρινή και απόκοσμη, στη καθημερινή μικροαστική ζωή, σε σχέση με τον σαδομαζοχισμό των reality shows. Η αιώνια νεότητα του πανη-

γυριού των εμπορευμάτων είναι επίσης πέρα μακριά από την καθημερινή φθορά του να "αποκτηθεί" αυτή η νεότητα. Η φαικίτηρη βία της λούμπεν δημοσιότητας "αναπαριστά" πολύ καλύτερα αυτήν τη φθορά.

Με άλλα λόγια το "ωραίο" και το "άσχημο" επενδύονται από τη διαφήμιση με την πραγματικότητα των εμπορευμάτων, τελικά με την οικονομία του χρήματος. Αν και το "ωραίο" ισχύει πάντα σαν φετίχ, το "άσχημο" είναι εκείνο που είναι προστό. Το πρώτο είναι ακριβό. Το δεύτερο φτηνό. Τα σκουπίδια είναι για όλους, και η "έλξη" που ασκούν οφείλεται στην απλόχερη φτηνία τους.

Είναι εύκολη η ανακάλυψη της μαζικής διαστροφής που ξετυλίγεται ανάμεσα στη "λάμψη" και στην "ομίχλη". Τα τοπία φαίνονται διαφορετικά - αλλά μόνο για να συμπληρώσουν το ένα το άλλο. Το "έγκυρο" και οι "μαύρες τρύπες" συνεργάζονται απόλυτα, νοηματικά και αισθητικά.

Σαν δεισιδαιμονική περιστροφή γύρω από το "γεμάτο" της ιδιοκτησίας και το "κενό" της υποκατάστασης των σχέσεων από τα εμπορεύματα και τα σύμβολά τους, ο πολιτισμός της κατανάλωσης είναι ένα τρελλό γρανάζι καταστροφής.

κυκλοφορίες

στους δρόμους της μητρόπολης

Βσέλιδη έκδοση μητροπολιτικής χρήσης ενάντια στο στρατό και την οικογένεια. Από τους βαλκάνιους προλετάριους. Στις δυτικές γειτονίες της πόλης.

mommy, can I go out and kill the night?

ΠΕΡΙΠΛΑΝ ΗΣΗ

Βσέλιδη έκδοση με φλασάκια. Έκτο φύλλο, από τους "περιπλανώμενους" Στις κεντρικές γειτονίες

ΠΕΡΙΠΛΑΝ ΗΣΗ

Εβδομαδιαία προκήρυξη ενάντια στον made in Greece επεκτατισμό. Από την άρνηση εκτέλεσης καθήκοντος. Στο κέντρο της πόλης.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

35 ΚΕΝΙΑ 8

35 ΚΕΝΙΑ 9

ψώνιο

Οι "αποκλεισμένοι" κουβαλάνε μαζί τους δυό πράγματα. Την "οικονομική αδυναμία" τους και την πιθανότητα να ξαναφύρουν σχέσεις, γνώσεις, μαστορίες, για καθημερινή χρήση. Αυτή η δεύτερη δεν τους βγάζει, απλά, έξω από την αγορά. Μπορεί στη καρδιά των πληροφοριοποιημένων μητροπόλεων να δημιουργήσει κοινότητες. Αυτό ανακαλύπτει εξάλλου, μάλλον έντρομη, η "επίσημη κοινωνία" στις εξεγέρσεις των γκέττο: η αλληλεγγύη είναι πολύ δύσκολα διαπερατή τόσο από την αστυνομία όσο κι από την κοινωνιολογία.

Δεν ξεχνάμε πως η "οικονομία" των

αποκλεισμένων είναι, συνήθως, "παράνομη οικονομία". Αυτό είναι σε γνώση των κρατικών μηχανισμών, και υπό την ανοχή τους. Στο κάτω κάτω αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να εκτρέπονται οι κοινότητες σε υποτυπώδεις στρατούς. Κάτι τέτοιο μπορεί να μεγαλώνει τις δυσκολίες των μπάτσων, όχι όμως του συστήματος συνολικά. Το ουσιαστικό βρίσκεται λοιπόν σε ό,τι είναι ανεπίσημο: την πρακτική αλληλεγγύη. Και στην ανταλλαγή γνώσεων και μεθόδων καθημερινής χρήσης που αποτελεί λαμπρή συνέχεια των πιο "άγριων" (όσο και ανώνυμων) παραδόσεων του προλεταριάτου. Παρ' ό,τι η μεταφορική εκδοχή του καπιταλισμού προσανατολίζεται στην επαναφοροίωση των "ιδιαιτεροτήτων" συμπεριφοράς και γούστου, οι αποκλεισμένοι δύσκολα μπορούν να γίνουν υποομάδες της κατανάλωσης. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει πως έχουν φράγκα. Το πολύ πολύ να πουλιεται η γλώσσα τους, η μουσική τους (ξεδοντιασμένη) ή κάποια σύμβολά τους, σ' όσους μπορούν να τα αγοράσουν. Συνήθως τέτοιοι είναι οι απ' έξω τουρίστες. Η αδιάκοπη θεμελίωση σχέσεων έξω από την αγορά και τον έλεγχό της είναι μια βασική διάσταση του κοινωνικού ανταγωνισμού - όσο και της απόλαυσης.

η μουσική στο πεζοδρόμιο reggae

Οι διαφορές ανάμεσα στην rock και την reggae θα έπρεπε να είναι τόσο προφανείς που να κάνουν περιττή μια εξαντλητική τεκμηρίωσή τους. Στην πιο απλή εκδοχή τους: ενώ η jazz και η rock συχνά αντανακλούν την ένταση των αμπεταμών, η reggae συντονίζεται στη βραδύτητα του ganja - της μαριχουάνας.

Η reggae προσεγγίζει μια συγκεκριμένη εμπειρία - την εμπειρία των Μαϊρών στη Τζαμάικα και τη Μεγάλη Βρετανία. Είναι στραμμένη σ' ένα ενιαίο στυλ, σε μια διαία της γλώσσα - στη διάλεκτο της Τζαμάϊκας, αυτή τη σκερή μορφή, "κλειμένη" απ' τον αφέντη, που συσφραγίζεται, "αποσυντίθεται" και συναρμολογείται εκ νέου, κατά ένα περιέργο τρόπο, στο πέρασμα από την Αφρική στις Δυτικές Ινδίες. Κινείται σε πιο βαρείς και άκεφους ρυθμούς, σταθερά γήινο από το μάτσο, που είναι πιο έντονο αλλά και πιο λιτό. Είναι μια "εξέλιξη", κατά κάποιον τρόπο, του rocksteady, που σπάθηκε μια ενδιαμέση φάση στην εξέλιξη της Τζαμαϊκανής μουσικής, ανάμεσα στο νευρικό και κάπως τραχύ ska και τη reggae.

Η reggae είναι η ζωντανή καταγραφή του ταξιδιού ενός λαού - του περάσματος του από τη δουλεία στην υποτελεία, από την Αφρική στη Τζαμάικα και από εκεί στην Μεγ. Βρετανία. Η Αφρική βρίσκεται την ηχώ της μέσα στα ενδιαφέροντα χτυπήματα του μάτσου. Η φωνή της Αφρικής στις Δυτικές Ινδίες, από παράδοση ταυτόσημη με την εξέγερση και, όπου ήταν δυνατόν, εξαναγκάστηκε σε σιωπή. Κι αυτό γιατί η διατήρηση των Αφρικανικών παραδόσεων, όπως τα τμήματα, ερμηνεύτηκε από τις αρχές (εκκλησία, αποικιακές και μερικές "μεταποικιακές" κυβερνήσεις) σαν ουσιαστικά ανατρεπτική, σαν διαπίπωση μιας συμβολικής απειλής του νόμου και της τάξης. Είχαν πολλούς λόγους να φοβούνται πως αυτές οι μη χριστιανικές τελετουργίες υπαινίσσονταν την πιο σκοτεινή εξέγερση: τον θρίαμβο του Νέγκρου. Και μόνο η μαύρη μυθολογία ήταν ικανή να πανικοβάλει τις καρδιές των λευκών ιδιοκτητών σκλάβων.

Έτσι η Αφρική έφτασε να σημαίνει για τους ανθρώπους της Καραϊβικής μια απαγορευμένη περιοχή, ένα χαμένο κόσμο, την άλλη όχθη της σκλαβιάς. Εν τούτοις υπήρξε γι' αυτούς ένας ευρωπαϊκός μύθος που κατέληξε να είναι, πολύ γρήγορα, ο τόπος συγκέντρωσης, "νόμιμος" επιφανειακά, όλων των απαγορευμένων ουτοπιών και των αποβλητων αξιών. Κι' αυτός ήταν η χριστιανική Βίβλος. Παρότι αυτά τα ιερά κείμενα των εκπολιτισμένων

χριστιανών κατακτητών είναι γεμάτα από κατάσπρες αξίες (ο "μαύρος σατανάς" και ο "ολόκληρος αμνός του κυρίου") απέτυχαν να αποικιοποιήσουν, επι της ουσίας, τον μαύρο πληθυσμό. Κι' αυτό γιατί υπήρχε ολόφανερη αντίφαση ανάμεσα στην εξάσκηση της σκλαβιάς και τη χριστιανική ιδεολογία που αρχικά προσπάθησε να την "εξηγήσει". Αναπόφευκτα η μαύρη κοινότητα άρχισε να ψάχνει τις δικές της απεικονίσεις στα βιβλικά κείμενα, εγκαθιστώντας στα ιδεολογικά κείμενα των λευκών χριστιανών τις δικές τις μαυρές ερμηνείες. Με αυτόν τον ανεστραμμένο τρόπο η Βίβλος άσκησε μεγάλη επίδραση στην προφορική κουλτούρα της Τζαμάϊκας, και φυσικά και στη μουσική της. Η πιο σημαντική "γέννη" αυτής της διασταύρωσης υπήρξαν οι Ρασταφάριανς για τους οποίους η άνοδος του Χαϊλέ Σελασιέ στο θρόνο της Αιθιοπίας το 1930 αντιπροσώπευε την εκπαλίωση ενός πλέγματος επιθυμιών κοινωνικής απελευθέρωσης κοσμικές αλλά και μεταφυσικές προφητείες. Με αυτό το τρόπο ο Ρασταφάριανισμός έγινε μια ερμηνεία που απειλούσε να τινάζει στον αέρα ολόκληρη της ιδεολογική κυριαρχία των λευκών - και των ιερών τους κειμένων. Το back to the Africa δεν ακούστηκε σαν ουτοπία. Αλλά σαν ξεκάθαρη απειλή.

Η βαθιά ανατροπή της λευκής "θηρσοκευτικότητας" φάνηκε με έναν μοναδικό τρόπο ελκυστική στη νεολαία της εργατικής τάξης, τόσο στα γκέτο του Kingston, όσο και στις κοινότητες των Δυτικοινδιών στη Μεγ. Βρετανία. Δεν υπήρχε ήνος μεταφυσικής, όπως θα μπορούσε να την εννοήσει ο ευρωπαίος, σ' αυτήν την έλξη. Με τα dreadlocks και την δίκαιη οργή του ο Rastaman εκθέτει τις υλικές αντιθέσεις που καταπιέζουν την κοινότητα των Δυτικοινδιών - και επιχειρεί την επίλυση τους. Κατονομάζει τις ιστορικές αιτίες του "πάσχην" στα γκέττο (αποικιοκρατία, οικονομική εκμετάλλευση) και δίνει υποσχέσεις για την απελευθέρωση με την έξοδο στην Αφρική. Διαφεύδει την υπεροχή της σύγχρονης του Βαβυλώνας (του καπιταλισμού) και αρνείται να ξεχάσει την κλειμένη του ιστορία. Και αναστρέφει με πίσωμα την φτώχεια και την εξορία σε "σύμβολα μεγαλειού".

Μέχρι τουλάχιστον το τέλος της δεκαετίας του 60 οι Ράστας καταδιώχθηκαν για αναμόρφωση των φανερωμένων ουτοπιών και των αποβλητων δεκαετία του 70 οι Ράστας κατά κάποιον τρόπο "νομιμοποιήσαν", σε σχέση πάντα με μια γενικότερη

μετατόπιση τόσο στη βιομηχανική όσο και στην ιδεολογική εξέλιξη σε ολόκληρο το κόσμο. Η μετατόπιση αυτή συμπίπτει απόλυτα με την εξέλιξη της Τζαμαϊκανής βιομηχανίας λαϊκής μουσικής: η reggae αποδέχτηκε το ιδανικότερο μέσο για τη μετάδοση του μηνύματος Ράστα. Ήδη στις ska ηχογραφήσεις των αρχών της δεκαετίας του 60, κάτω από τον "προτογονισμό" και το ανάλαφρο, κοφτό μέτρο, υπήρχε μια απειλή του Ρασταφάριανισμού (Don Drummond, Reeco κλπ), που όσο προχωρούσε η δεκαετία γινόταν όλο και πιο αντιληπτή. Μέχρις ότου το στοιχείο Ράστα, που υπήρχε μέσα στη reggae, άρχισε λίγο πολύ να καθορίζει αποκλειστικά τη μελλοντική κατευθυνση της. Η reggae γλιτωρούσε σιγά - σιγά προς ένα σχεδόν Αφρικανικό μεταβολισμό. Οι στίχοι γίναν πιο συνειδητά Τζαμαϊκανοί, πιο θολά διατυπωμένοι, μέχρι που εξαφανίστηκαν ολότελα μέσα στο dub και αντικαταστάθηκαν από το talk over. Η "ανησυχία", η μαριχουάνα, η αίσθηση της "βαριάς" reggae, η πύρινη της ρητορική, οι ταραγμένοι της ρυθμικοί μπορούν να αποδοθούν στην επίδραση των Ράστα. Στη reggae που παιζόταν σε τοπικά sound systems και διανεμόταν από ένα υπόγειο δίκτυο μικροπωλητών, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό η διάδοση του ήθους Ράστα, των κοτσίδων (dreadlocks) και της αφροκίνας "εθνικότητας" στις Δυτικοινδικές κοινότητες της Μεγ. Βρετανίας.

Για την άνεργη μαύρη νεολαία το heavy dub και οι rockers ήταν ένας εναλλακτικός ήχος σαφώς προτιμότερος από τη μουσική υπόκρουση που γέμιζε τους τεράστιους χώρους των νέων εμπορικών κέντρων, όπου περνούσαν τις μέρες τους χαζεύοντας - με τη μόνιμη απειλή του SUS.* Η αποξένωση ήταν έτσι κι αλλιώς αναπόφευκτη. Ήταν ενσωματωμένη στη ζωή των νεαρών Δυτικοινδιών προλετάρων με τη μορφή της άβιας στέγης, της ανεργίας και του κινηγητού από την αστυνομία. Από το 1969 ακόμα υπολογιζόταν πως η λευκή νεολαία από αντίστοιχο κοινωνικό περιβάλλον ήταν πέντε φορές ευκολότερο να βρει δουλειά. Επιπλέον, σ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '60 οι σχέσεις με την αστυνομία πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Η δίκη Mangore στα 1969 ήταν το ξεκίνημα μιας σειράς από ξόρικες αντιπαράθεσεις

* Σύλληψη με βάση τον "νόμο περί υπόπτων ατόμων"

οι ηθοποιοί στο ηκισμοη u

Ειδικοί δεν είμαστε. Αλλά είχαμε πει δύο κουβέντες σε προηγούμενο φύλλο (no 3 - 9/97) γι' αυτό που ήδη συμβαίνει παγκόσμια. Τώρα λοιπόν:

1) Όποιος νομίζει πως "η χρηματιστηριακή κρίση" δεν αφορά τη μικρή ζωή του κάνει τεράστιο λάθος. Το πιο απλό: καινούργιοι φόροι, εί δυνατόν και στο κέσμο, θα είναι μια πρώτη απεγνωσμένη προσπάθεια των αφεντικών και των κρατών τους να "μοιραστούν" τις χασούρες τους με τις τσέπες μας.

2) Όποιος νομίζει πως αυτή η "κρίση" είναι κάτι σαν τη βαρκεμιωνιά ή τον El Niño την έχει άσχημα. Υπάρχουν τρεις μεγάλες περιοχές του πλανήτη των οποίων η άγρια εκμετάλλευση συντηρεί την "ανάπτυξη" του "πολιτισμένου" κόσμου. Είναι η Λατινική Αμερική, η Λατινική Ευρώπη και η Λατινική Ασία. (Φυσικά και η ελληνική ανάπτυξη, με τα ευρωπαϊκά της όνειρα, στην ίδια λεπλάσια στηρίζεται).

Είναι τέτοια η βαρβαρότητα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης αυτών των περιοχών του κόσμου ώστε η κερδοφορία των αφεντικών είναι ένα κοκτέιλ που περιέχει: 2% "υλικά" αποτελέσματα και 98% προσδοκίες! Ο ναός αυτής της κερδοφορίας είναι φυσικά τα χρηματιστήρια του πλανήτη.

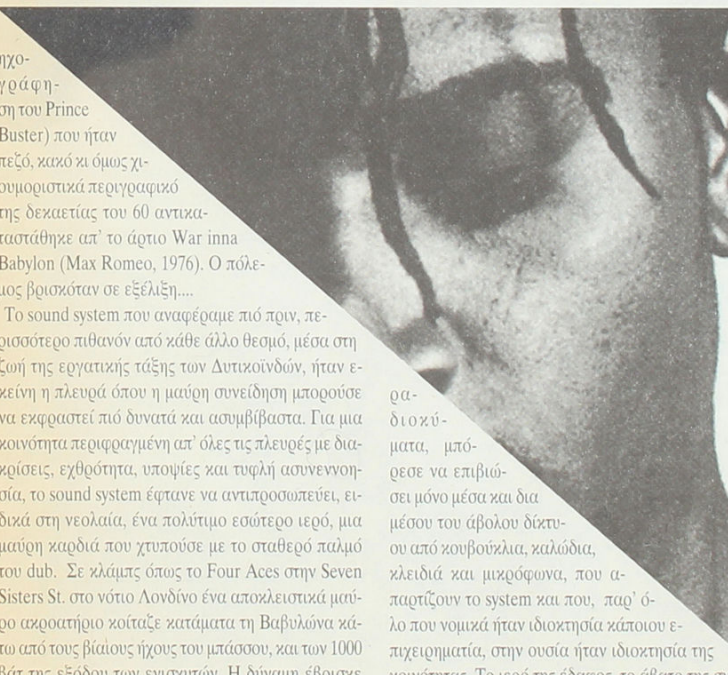
3) Όποιος νομίζει πως τίποτα "κακό" δεν θα συμβεί με τον καπιταλισμό επειδή ....ο οικονομία των ηπα είναι "γερή" κάνει μεγάλο λάθος. Οι πιο μετριπαθείς λογαριασμοί των ίδιων των αφεντικών λένε πως το "αμερικανικό θαύμα" είναι υπερφορτωμένο με τουλάχιστον 20% προσδοκίες παραπάνω απ' ό,τι του επιτρέπεται. Το να έρθει στα ίδια του

στην αγορά κερδών αυτό το θαύμα (κάτι που θα απαιτούσε ένας υγιής καπιταλισμός!!) θα σπινάει ένα κραχ (μια υποτίμηση τουλάχιστον κατά 50% σε πρώτη φάση) μπροστά στο οποίο αυτό που ξεκίνησε από το Χονγκ Κονγκ είναι παιδικό πυροτέκνημα.

4) Δυστυχώς (για εμάς) η μέχρι τώρα ιστορία του καπιταλιστικού κόσμου έχει δείξει ένα μόνο πράγμα: για να υπάρξει μια "ισορροπημένη" σχέση ανάμεσα στην εκμετάλλευση και στις προσδοκίες κερδοφορίας πρέπει η πρώτη να γίνει ολοκληρωτική. Γιατί το να γίνουν οι εμπόδιες κερδών "λογικές" για τα αφεντικά δεν τίθεται!! Ολοκληρωτική εκμετάλλευση σημαίνει καταστροφή στο μεγαλύτερο βαθμό τόσο των ανθρώπων όσο και των υποδομών που υπάρχουν. Μόνο πάνω σε ερείπια μπορούν τα αφεντικά να βελτιώσουν τη σύσταση του κοκτέιλ τους, να ισορροπήσουν την "υλική" εκμετάλλευση με την "αύλη" δικτατορία του κέρματος και να πετύχουν μια "ανάπτυξη" χωρίς επικίνδυνες ταλαντώσεις του συστήματος.

5) Το σε ποιές περιοχές του κόσμου θα προχωρήσει και θα ολοκληρωθεί αυτή η καταστροφή δεν το ξέρουμε. Ξέρουμε όμως πως η καταστροφή που ήδη εξελίσσεται στις ρεζέρβες της "ανάπτυξης" (στις 3 Λατινικές υποηπείρους) δεν φτάνει. Γιαυτό και "οποιοδήποτε φύλλο πηδήμα στην περιφέρεια γίνεται κατακλυσμός στο κέντρο" - όπως είπε πρόσφατα ένας έλληνας ειδικός.

6) Τι να παίζουμε τώρα; Τις Κασσάνδρες; Μόνο ο ταξικός ανταγωνισμός θα μπορούσε να..... (όχι για το καλό των επενδυτών...)

ηχογράφηση του Prince Buster) που ήταν πεζό, κακό κι όμως χιουμοριστικά περιγραφικό της δεκαετίας του 60 αντικαταστάθηκε απ' το άρτιο War inna Babylon (Max Romeo, 1976). Ο πόλεμος βρισκόταν σε εξέλιξη... Το sound system που αναφέραμε πιο πριν, περισσότερο πιθανόν από κάθε άλλο θεσμό, μέσα στη ζωή της εργατικής τάξης των Δυτικοινδιών, ήταν εκείνη η πλευρά όπου η μαύρη συνείδηση μπορούσε να εκφραστεί πιο δυνατά και ασυμβίβαστα. Για μια κοινότητα περιφραγμένη απ' όλες τις πλευρές με διακρίσεις, εχθρότητα, υποψίες και τυφλή ασυνεννοησία, το sound system έφτανε να αντιπροσωπεύει, ειδικά στη νεολαία, ένα πολύτιμο εσώτερο ιερό, χώρο κοινότητας περιφραγμένη απ' όλες τις πλευρές με διακρίσεις, εχθρότητα, υποψίες και τυφλή ασυνεννοησία, το sound system έφτανε να αντιπροσωπεύει, ειδικά στη νεολαία, ένα πολύτιμο εσώτερο ιερό, χώρο κοινότητας. Το ιερό της έδαφος, το άβατο της σολογκικής της συνείδησης. Πολλές φορές ακούσε και μόνο η παρουσία μάτσων κοντά για να ξεσπάσουν οι βίαιες αντιδράσεις της μαύρης νεολαίας. Η εξέγερση του Notting Hill στα 1976, στη διάρκεια του καρναβαλιού, ξέσπασε με αφορμή την έντονη παρουσία της αστυνομίας στη περιοχή της Acklam Road όπου υπήρχαν αρκετά sound systems κάτω από την ανισοπέδη διάβαση...

ΜΙΚΡΟΙΣΤΙΟΙ ΣΤΙΣ ΔΕΞΕΡΑΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Σφραγίζω: αφίνω, ακουμπάω ένα σημάδι. Είναι όμως κάθε σημάδι σφραγίδα; Τα χειρόγραφα πάνω στο χαρτί είναι το πρώτο, αλλά όχι το δεύτερο. Από την άλλη το τυπογραφείο, η λινοτυπία ή η offset θα μπορούσε να θεωρηθεί "σφράγισμα" του χαρτιού.

Παρόλες αυτές τις νοηματικές προεκτάσεις το να "σφραγίζεις" έχει συνδεθεί με πολύ συγκεκριμένη σημασία σημάδια. Με αποτυπώματα εγκυρότητας ή ταυτότητας. Δεν έχει ο καθένας τη σφραγίδα του, αλλά μόνο κάποιοι κοινωνικά και επαγγελματικά "άνωτεροι". Έτσι ξεκίνησε από την αρχή: στο σφράγισμα και στη σφραγίδα υπάρχει ένα σαφές υπονοούμενο επανάλυψων κάποιας πράξης σήμανσης - είτε πρόκειται για τη σήμανση του "έγκυρου", είτε πρόκειται για τη σήμανση του "εγώ, ο τάδε".

Ήταν οι άρχοντες που σφράγιζαν. Μηνύματα, από τότε που υπήρξε κάποιος είδους γραφή. Αλλά και αποθήκες. Από εκεί εξάλλου το σφράγισμα έφτασε να σημαίνει και "κλείσιμο". Πριν αρχίσουμε να σφραγίζουμε τα δόντια μας....

Η σφραγίδα ήταν λοιπόν υπογραφή και επιβεβαίωση κύρους. Ένας σκελετός ηλικίας τουλάχιστον 3.500 χρόνων βρέθηκε σε ανασκαφή στη Πελοπόννησο. Στα δάκτυλα των χεριών του είχαν επιζήσει τα σημάδια του κύρους του: δακτυλίδια - σφραγιδόλιθοι. Τον ονόμασαν "άρχοντα του Βαφειού" (από την τοποθεσία). Μπορεί να μην βρήκαν το όνομα του ή κάτι άλλο σχετικά - αλλά υπέθεσαν την κοινωνική του θέση. Ποιός άλλος θα ζούσε και θα πέθανε με τα δακτυλίδια - σφραγίδες στο χέρι εκτός από τον Νόνο της περιοχής;

Από τότε φυσικά πολλά άλλαξαν. Εκτός από τα βαθύτερα νοήματα. Οι σφραγίδες της γραφειοκρατίας ας πούμε, δεν είναι μια "απόδειξη εγκυρότητας", και συνάμα η επιβεβαίωση μιας ορισμένης (κρατικής) ιδιοκτησίας αρμοδιοτήτων, μέσων, θεσμών; Και το σφράγισμα των ζώων επίσης, παραπέμπει σε "ταυτότητα" και ιδιοκτησία. Κι ακόμα τί διαφορετικό υπονοεί η σφραγίδα στο χέρι για τους νόμιμους πελάτες συναυλιών ή μαγαζιών, αν όχι την επιβεβαίωση πως ανίκη κανείς στην κοπιώδη καταπόνηση των ενήμων πληρωτών, πως είναι ιδιοκτησία της αγοράς;

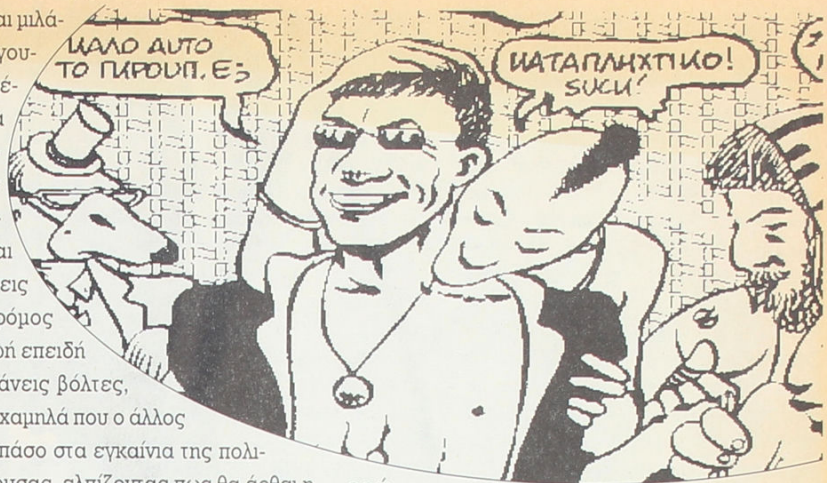
Υπάρχει μια άλλη λέξη που στη χρήση της φανερώνει πολύ μακρινή από τις σφραγίδες. Είναι το σφράγιος. Που σημαίνει ζωτικότητα, ισχύ, δύναμη. Οι αρχαιολόγοι των λεξικών δεν βρίσκουν σχέση, αλλά εδώ υποψιάζομαστε μια στενή συγγένεια ανάμεσα στο σφράγιος και στο σφράγισμα. Γιατί πράγματι, στη γέννηση της ατομικής ιδιοκτησίας, την εποχή των πρώτων ατομικών συσσωρεύσεων, τί θα μπορούσε καλύτερα να αποδείξει την δύναμη, την ισχύ του άρχοντα, από την δυνατότητά του να σφραγίζει - δηλαδή να υπογράψει κατ' επανάληψη και να "κλειδώνει" τον πλούτο του; Και τί άλλο παρά ζωρικότητα τα ήταν η κατοχή πραγμάτων, αλλά και της ίδιας της γραφής, της αλληλογραφίας;

Με δύο λόγια η σφραγίδα είναι το σημάδι του σφραγίου, είναι η απόδειξη του ισχύος της ιδιοκτησίας. Η ιστορία της τελευταίας θα μπορούσε να έχει ένα μεγάλο κεφάλαιο αφιερωμένο σ' αυτήν, από την λατρεία της και την παράλληλη χρήση της σαν κόσμημα, μέχρι την μηχανοποίηση της. Θα μπορούσε εν τέλει η ταξική πάλη να ειπωθεί κι απ' αυτή την μεριά: σαν ένας πόλεμος ενάντια στις σφραγίδες. Θα έπαιρνε τότε η καταστροφή της γραφειοκρατίας και του κράτους μια συνεπή θέση στην σειρά των αποσφραγίσεων φυλακών, σπιτιών, καρδιών, αποθηκών, χρηματοκιβωτίων....

απόσπασμα από: Υποκλιτόσιος, το νόημα του απλό του Dick Hebdige

δεν ήθελα να συμβεί κάτι τέτοιο, απλά μου 'πεσε στα χέρια ένα παλιό βιβλίο, μια αφιέρωση στην τρίτη σελίδα, "μικρέ να κοιτάς πίσω σου πριν αποφασίσεις να προχωρήσεις", είναι πράγματι κακιά συνήθεια να κοιτάζεις πίσω σου, βλέπεις όλα αυτά που οι άλλοι κάνουν πως δεν βλέπουν, δε χρειάζεται να αρχίσουμε να μιλάμε για κοινωνικές μνήμες και τα λοιπά, τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά, τόσο απλά όσο η ιστορία κάποιων που ήρθαν, έκατσαν και πριν καν προλάβουν να καταλάβουν τί γινότανε, γύρισαν εκεί που ήταν και πρωύτερα, δικιά μου γνώμη είναι πως δεν ήθελαν καν να καταλάβουν, ήθελαν και θέλουν να ζουν στην ξεγνοιασιά και την ασφάλεια που προσφέρει η ιδιότητα του περαστικού, παιχνίδι φιλοσοφικό χωρίς καθόλου ρίσκα, οι μάγκες ήθελαν να είναι οργισμένοι, κάπως έτσι βρέθηκαν πίσω από οδοφράγματα με φόντο την αθήνα να καίγεται, κάπως έτσι ανάμεσα στα πετρίδια της πατισίων και τη βαβούρα των συνελεύσεων στην κατάληψη, αυτοί γρατζουνάγανε κιθάρες για την πλάκα τους, πεισμένοι όμως ότι είναι η μουσική και όχι μόνο πρωτοπορία, πάντα όμως στα σίγουρα, λίγο underground, μια ισχυρή δόση αντιεμπνευματικού ενάντια στα μαγαζιά και τους διαμεσολαβητές και κολλητά ένα όνομα με παραπομπές σε κάποιους πραγματικά άγριους μητροπολιτάνους κάπου στην Ιταλία τη δεκαετία του '70, μέσες άκρες τα παλληκάρια δηλώναν φιλοκινηματικοί, ένα από κάθε άποψη πολλά υποσχόμενο μουσικό σχήμα, και βέβαια όλα αυτά έγιναν μερικά χρόνια πριν, ο καιρός πέρασε, και οι άγριοι μη-

γελμα, δεν τίθεται μιλάμε για τον πιο σίγουρο και δοκιμασμένο τρόπο για να σιχαθείς όχι μόνο το μεράκι σου αλλά και τον εαυτό σου, είναι σαν ν' αποφασίσεις να γίνεις ταχυδρόμος για όλη σου τη ζωή επειδή γουστάρεις να κάνεις βόλτες, τόσο χάλια, τόσο χαμηλά που ο άλλος πήγε κι έπαιζε μπάσο στα εγκαίνια της πολιτιστικής πρωτεύουσας, ελπίζοντας πως θα έρθει η μεγάλη μέρα που καταξιωμένος πια μουσικός θα είχε το περιθώριο να παίζει δημοσίως αυτά που γούσταρε, προσωρινά πάντως φόραγε παπιγιόν κι έπαιζε "στάχτη κάνω την καρδιά μου, στάχτη και τα όνειρα μου", περιμένοντας κάπου εκεί ανάμεσα στις στάχτες ν' ανάψει η πολυπόθητη φλόγα της καταξίωσης, έβγαζε βέβαια καλά φράγκα, πολύ περισσότερα από όταν δούλευε οικοδομή, μόνο που τώρα δεν μπορούσε ν' αράξει και να πίνει καφέ στη γειτονιά του, υπήρχαν πολλοί εκεί που τον θυμόντουσαν να κυκλοφοράει με την ταμπέλα του "μητροπολιτικού ινδιάνου" κι έβαζαν τα γέλια όταν τον έβλεπαν να περιφέρεται σαν "αφομοιωμένος ινδιάνος που παίζει σε τσίρκο για να διασκεδάσει τους λευκούς", κι αυτόν και τον άλλον που δήλωνε ασυμβίβαστος "φρανκομεταλλάς" και τώρα έτσι και

ρού-σε κι αυτόν η κατάντια του άλλου που έπαιζε στο "RIBAS" με τη Βίση, είχε κι αυτός ένα άλλοθι ότι ακόμη δεν είχε πιάσει πάτο, η ικανοποίηση του φελλού που μπορεί και επιπλέει όταν κοιτάζει στον πάτο και βλέπει το κατακάθι, βέβαια υπάρχει διαφορά ανάμεσά τους, ο ένας είναι για γέλια κι ο άλλος είναι για κλάματα, μόνο που κι οι δυο μαζί είναι για τα μπάζα, όχι τα παιδιά δε διάβασαν ένα άρλεκιν και ξέκασαν, έτσι κι αλλιώς το διάβασμα ποτέ δεν το είχαν σε μεγάλη εκτίμηση, αντίθετα το πώμα το είχαν πολύ ψηλά, ανάμεσα στα τόσα που ήπιαν, είπαν να το δοκιμάσουν κι αυτό, το πιο γλυκό το πιο δυνατό stuff που κυκλοφόραγε και κυκλοφορεί στην πάτσα, οτιδήποτε άλλο κυκλοφοράει είναι απλά υποκατάστατο, ένα σκαλοπάτι στην καλύτερη πριν μεις το καλό το drug, λήθη λοιπόν και τα παι-

διά κάπως έτσι κατάφεραν να μην ξανακοιτάξουν πίσω, πλίθιοι μα ευτυχιμένοι που έσβησαν μια και καλή το αμαρτωλό τους παρελθόν, για μια ακόμη φορά ξεγνοιαστοί και ασφαλείς, αυτό που πάντα επιδίωκαν να είναι, φοβισμένοι όμως και γεμάτοι άγχος, ζούνε για πάντα με την αγωνία πως αν έστω και για μια στιγμή γυρίσουν το κεφάλι πίσω, κάμποσα μάτια θα στέκουν άγρυπνα και θα τους παρακολουθούν όλο μίσος...

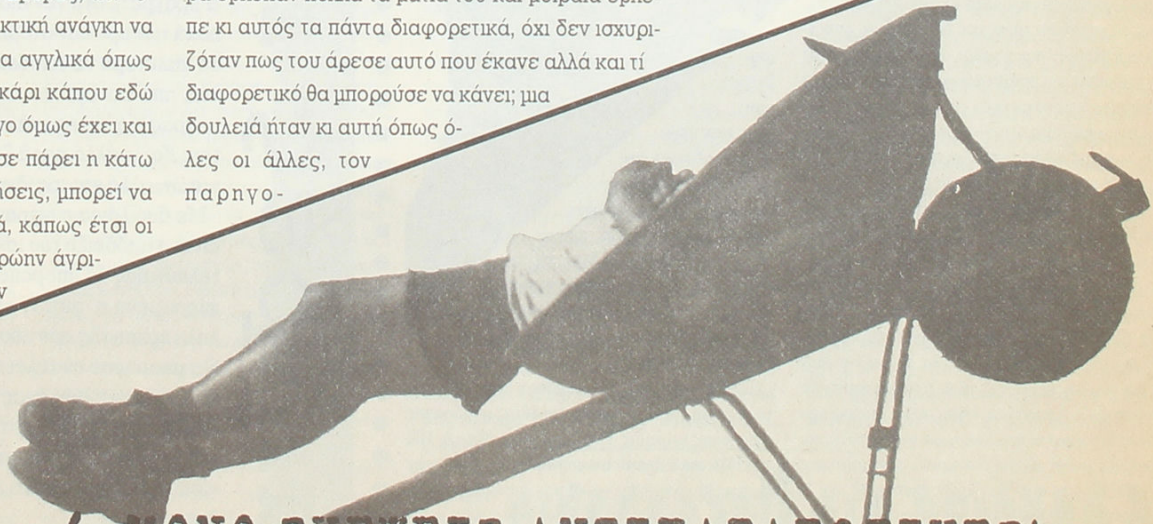
αμφιβάλλει κανείς;

ΔΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΟΙ

για μτσα ακόμη φορ

τροπολιτάνοι το γύρισαν στο πιο καλαρό, τους έφυγε η αγριάδα και το μόνο που θυμίζε επάνω τους μητρόπολη, ήταν ένας σταυρός που φόραγε στο λαιμό του ο ντράμερ, πολλοί πίστεψαν πως η ένδοξη πορεία αυτού του σχήματος έλαβε τέλος, διάφοροι είχαν αυτή την υποψία εδώ και καιρό, από τότε που έφυγε το καλό παιδί του γκρουπ, που παρεπιπόντως έγραφε και τους στίχους, επειδή οι μάγκες του τά'χαν ζαλίσει με τις πρόβες, την "υψηλή τους τεχνική" και την επιτακτική ανάγκη να αρχίσουν να γράφουν στίχους στα αγγλικά όπως κάθε επιτυχημένο γκρουπ και μακάρι κάπου εδώ να τέλειωνε αυτή η ιστορία, το έργο όμως έχει και συνέχεια, είναι γνωστό πως άμα σε πάρει η κάτω βόλτα δεν ξέρεις που να σταματήσεις, μπορεί να φτάσεις πραγματικά πολύ χαμηλά, κάπως έτσι οι περισσότεροι από αυτούς τους πρώην άγριους μητροπολιτάνους αποφάσισαν να κάνουν την άλλοτε τρέλα τους επάγ-

τον έβλεπες ήσουν σίγουρος ότι είναι "σκυλάς" προφίλ κι ανφάς, δεν είναι ότι έτσι απότομα άλλαξαν τα μουσικά του γούστα, απλά είχαν αρχίσει και φιλοπαραμορφωνόντουσαν τα μούτρα του κι έπαιρναν το καλούπι της δουλειάς του, το παιδί είχε σοβαρέψει, ανίκε τώρα κι αυτός στον κόσμο της νύχτας, δεν μπορούσε να χαζολογάει δεξιά κι αριστερά όπως άλλοτε άνευ λόγου και αιτίας, τώρα έβλεπαν πολλά τα μάτια του και μοιραία έβλεπε κι αυτός τα πάντα διαφορετικά, όχι δεν ισχυριζόταν πως του άρεσε αυτό που έκανε αλλά και τί διαφορετικό θα μπορούσε να κάνει; μια δουλειά ήταν κι αυτή όπως όλες οι άλλες, τον παρηγο-

και στη δουλειά: ΜΟΝΟ ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΝΤΙΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ! U.G.D.